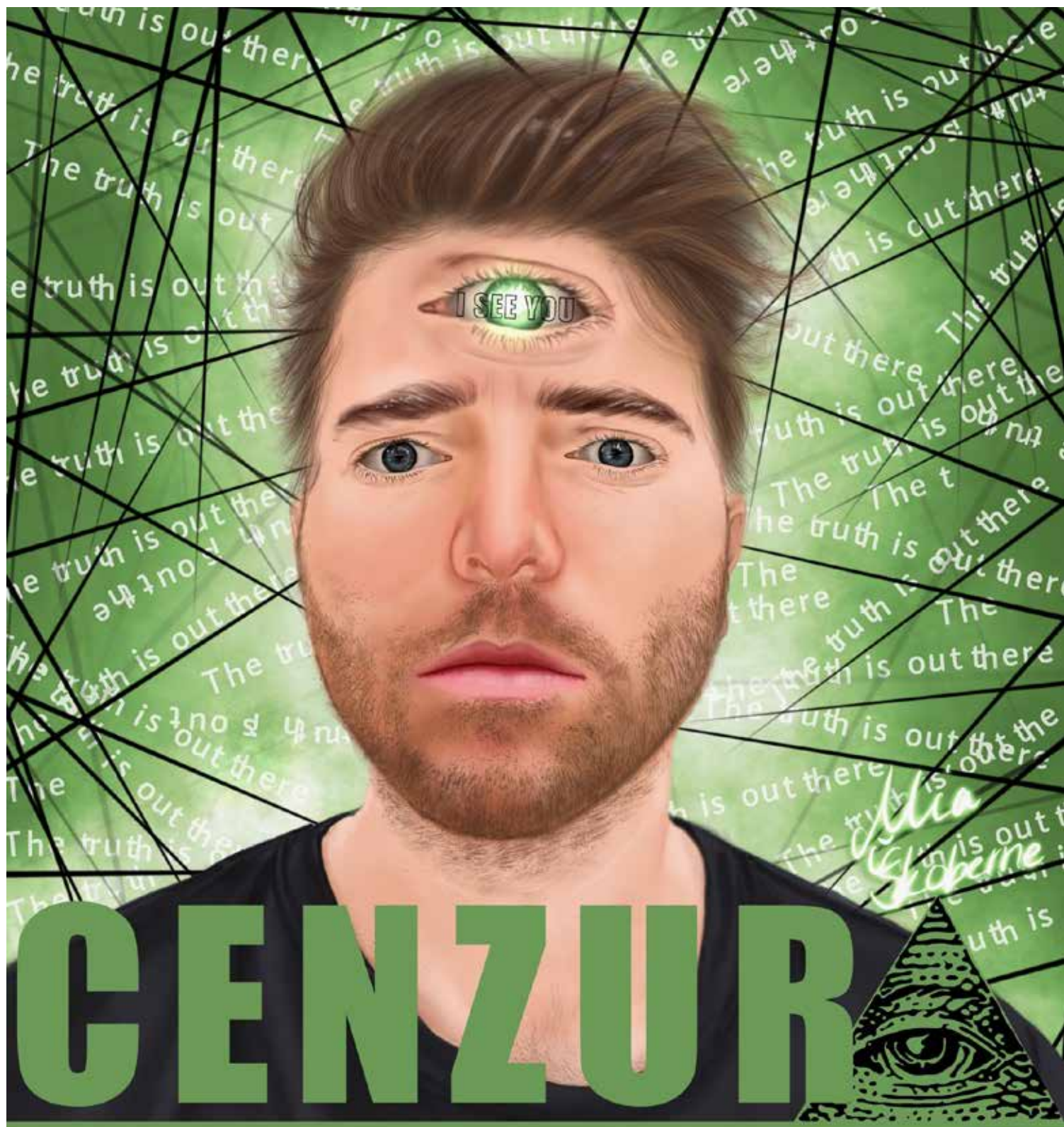

CENZUR

KI NI CENZURIRANA

GLASILO DIJASKEGA DOMA BEŽIGRAD

#8

OKTOBER 2019

CENZURA #8
- GLASILO DIJAŠKEGA DOMA BEŽIGRAD
Ljubljana, oktober 2019

Naslovnica: Shane Dawson
Avtorica: Mia Škoberne
Mentorica: Renata Veberič Delak
Novinarji: Devetak Vesna, Đukić Maljevac
Daša, Gajšek Iyana, Gnezda Irena, Gregel
Nia, Hrovatin Živa, Jovanović Ema, Kokošar
Leon, Kramar Mija, Logar Sabina, Pegan
Tjaša, Pevec Podgornik Andreja, Rupnik
Vanesa, Stamatović Lea, Urbanc Kaja

Gostujoči sodelavci DDBL: Cergolj Julija,
Erjavec Nataša, Kajin Luna, Petrovič Matija,
Podkoritnik Nika, Stepanova Larissa, Tivadar
Lana, Veberič Delak Renata, Zanjkoč
Petra, Zudič Eva Ana

Risarji/likovni snovalci: Justin Lucija, Rupnik
Vanesa, Seljak Žiga
FOTOGRAFIJE: Pegan Tjaša, domski arhiv,
OBLIKOVAL: Amel Hodžić

TRŽENJE: neprofitno – dostava v sobo
NAKLADA: 250 izvodov
PRELOM in TISK: Srednja medijska in
grafična šola Ljubljana
NASLOV UREDNIŠTVA: Dijaški dom
Bežigrad Ljubljana, Kardeljeva ploščad 28,
1000 Ljubljana.

KAZALO

04 FOTOSTRIP

06-08 DOGAJANJE

10 ODBOJKA

13-20 RDEČA NIT ZAPOSLENIH

Jure Jerele
Sabina Skornšek
Sara Lozej
Andrej Tomše
Mojca Ropoša

21 RAZŠIRJAMO OBZORJA

26 BOŽIČKA VSEM

30 ISKANJE RDEČE NITI

32 KOLUMNA Zlom rdeče niti

38 KOLUMNA SVETOVALNEGA DELAVCA

42 CENZURISTKI SE PREDSTAVITA Melani Kolbl Sabina Logar

44 ZAKLJUČNI LETNIKI

46 POEZIJA

51 ANKETA

Živjo, prestopniki, razbijači, gangsterji in pretepači Dijaškega doma Bežigrad Ljubljana! Skupek papirja, ki ga imaš v rokah, je povsem legalen in ni narejen zato, da ti povemo, kako grozljiva so tvoja dejanja in česa ne smeš več početi. Cenzura, ki jo držiš v rokah, je nastala, zato ker nam v suhoparnih šolskih dneh misel na kriminal, prestopnike in grozljivke požene kri po žilah (ne pa iz njih). Seveda se zavedamo, da je kriminal zaskrbljujoč pojav v naši družbi in da ni naraven za zabavo, vendar se hkrati strinjamo, da (tako kot v vsaki temi Cenzure do zdaj) v njem najdemo, tako sporočilnost, zabavo, pestro zgodovino, povezavo z domom in hkrati močne izpovedi dijakov. Tako da brez strahu obrni stran in začni z branjem! V čast nam bo, če dobiš kurjo polt!

P.S.: Teme tokratne številke so teorije zarot, kriminal, underground,...

Pozdravljeni bralci Cenzure!

Toliko časa je že minilo od zadnje številke, da ste se nam v tem času pridružili že novi bralci, dijaki/ dijakinje prvih letnikov. To ni zgolj slučaj, ampak čisto preračunana teorija zarote. S tem ko boste »novinci« še polni svežih kreativnih idej, različnih talentov, navajeni pridnega sodelovanja v različnih krožkih še od OŠ, hoteli zapolniti svoje luknje brezdelja v dijaškem domu, brali mega fantastično domsko revijo Cenzura, se bo kar naenkrat valila kolona v iskanju ta glavne mentorice. Ja, in jaz – mentorica ter moja ekipa dijakov, ki sestavljajo Cenzurino ekipo, vas že komaj čakamo. Saj veste, vse je lažje, če je več rok, več glav, več idej, več člankov ...

Skratka, cikel izdajanja Cenzure smo malo spremenili. Ker je prej sovpadal z vašimi konferencami in borbami za vsako oceno, smo se odločili, da se temu malce izognemo. Upamo, da bo vsem lažje. Še vedno imamo v planu izdati dve številki na leto. Prva bo po novem izhajala nekje oktobra, druga po zimskih počitnicah in potem v miru pripravljamo še tretjo, za izdajo v novem šolskem letu. S tem pa pridobite tudi prvi letniki, saj je ne rabite čakati pol leta ...

Za konec bi se še enkrat zahvalila lanske odgovorni urednici Miji Kramar, ki nas je v kratkem času urednikovanja, ne samo s svojo nadarjenostjo za pisanje, ampak predvsem z občutkom in voljo kakšna naj bo dijaška revija, na novo povezala in rodila drugačne pristope pisanja in sodelovanja.

Mija, zagotovo te bomo pogrešali, vendar se bomo sedaj še bolj trudili, da naše nove kvalitete obdržimo in jih širimo dalje. Mogoče se pa že letos najde kdo, ki bo vnesel še nove dimenzije. Vabljen!

DOMSKE TEORIJE ZAROT

KAJA URBANC, NIA GREGEL

Kot ste morda že lahko ugotovili sami, se v Dijaškem domu Bežigrad Ljubljana pojavlja čedalje več sumljivih stvari, ki pa ne morejo ostati neraziskane. V tej rubriki bova izpostavili le nekaj najbolj zanimivih teorij, ki vam bodo odprle oči in dale povsem nov pogled na življenje v dijaškem domu.

1. URA V JEDILNICI

Vse nas je že kdaj zagrabil strah v kosteh, ko smo zjutraj pri zajtrku brezbrizno prežvekovali svoj kruhek z marmelado, nato pa se bežno ozrli proti uri in bili šokirani, ko nam je ta pokazala 8:00, čeprav je bilo v resnici 7:57.

Torej, kot ste lahko došli iz konteksta – ura je bila tri minute prehitra. Ampak, ko smo se že počasi privadili na jedilniški čas, se je ura spet prestavila. Zdaj je minuto prepozna.

Teorija: Ura je bila prvotno nastavljena napačno ravno zato, da bi se dijaki ustrašili in se pravočasno odpravili na pouk. Ker pa so dijaki kmalu ugotovili ta sistem, načrt ni bil več uporaben. Da bi nas ponovno preslepili, so zaposleni uro prestavili za štiri minute nazaj.

Ugotovitev: Po pogovoru z vzgojiteljico sva ugotovili, da pravzaprav nihče zares ne gleda na uro, zato nikogar v bistvu ne briga kaj se z njo dogaja. Pravi: »Naj svoje težave ureja sama.«

HIPOTEZA: OVRZENA

2. AVTOMAT ZA KAVO

Ste že kdaj opazili, da se avtomat za kavo pred jedilnico včasih obnaša sumljivo? Kako je možno, da nekateri dijaki nikoli ne dobijo tega, za kar so prosili, spet drugi pa imajo vedno srečo? Da, tudi za to imava teorijo!

Teorija: Avtomat naj bi si namreč izbral svoje favorite, ki pa so edini, ki dobijo svoj izbran napitek. Ostali ponavadi zaman ostanejo brez tridesetih centov, saj jih avtomat požre.

Ugotovitev: Potem, ko sva intervjuvali nekaj naših dijakov, sva izvedeli, da se krivica dogaja vedno enim in istim nesrečnikom. Zgodili so se tudi primeri, ko se je avtomat odločil, da bo radodarno oddal svoj napitek, a je žal »pozabil« na lonček. Coincidence? I don't think so.

HIPOTEZA: POTRJENA

3. ZELENE RASTLINE

Lagali bi, če bi rekli, da se tudi sami niste nikoli vprašali, zakaj so se po hodnikih dijaškega doma kar naenkrat pojavijo, a kmalu tudi izginejo misteriozne zelene rastline. Odločili sva se, da se v to teorijo poglobiva.

Teorija: A veš tisto, ko ti reče vzgojiteljica, da v dom ne vlečiš prijateljev, ki niso iz dijaškega doma? Morda to počnejo zato, da bi obranili naše eksotično rastlinstvo. Najina teorija je, da se naši obiskovalci z rožami izmuznejo iz doma takrat, ko so varnostniki na »čik pavzi«. Seveda dijaški dom nabavi nove, saj je naše pestro rastje v čedalje večji nevarnosti izumrtja.

Ugotovitev: Najina hipoteza je bila delno pravilna, saj sva ugotovili, da rože resnično kradejo dijaki, vendar so tatovi pripadniki dijaškega doma. Pravzaprav sva ravno srečali krivca za vsa izginotja:

HIPOTEZA: DELNO POTRJENA

Pred vami je kratki pogovor z varnostnikom Amelom, edinim varnostnikom, ki si upa nekoliko odpreti vrata in pokukati v skrivnostni nočni svet varovanja dijaškega doma.

SKRIVNOSTNI SVET VARNOSTNIKOV

Koliko let ste že zaposleni v Dijaškem domu Bežigrad Ljubljana?

V Dijaškem domu Bežigrad Ljubljana sem zaposlen devet let.

Začnimo kar z zanimivim dogodkom, ki se vam je pripetil. Kaj se je zgodilo?

To je bilo nedolgo zatem, ko sem se zaposlil v dijaškem domu. Bil je običajen junijski dan. Sem pa tja se je pokazal kakšen oblak, vroče je bilo pa za znoret. Dijakov ni bilo več veliko v domu. Večina šol je že zaključila z ocenjevanjem, nekateri dijaki so bili na praksi, nekateri pa so se pripravljali na maturo. Nikjer nobene gužve. Skratka, nobenega dela za mene kot varnostnika. Tistih par dijakov, ki so bili v domu, si lahko preštel na prste ene roke. Vse sem imel pod kontrolo ...

Vzgojiteljico Mojco sem prosil za zamenjavo na recepciji. Takrat sem še kadil, odšel sem pred dom in si prižgal čik. Vdih, dolg izdih, totalni mir ... V nekem trenutku se obrnem proti vhodu doma in vidim tavati nekega izgubljenega sumljivega tipa pred vrati, ki postopa sem pa tja. Alarm! Kdo je ta tip? Kaj dela tukaj? Takrat se vrata odprejo in na hitro švigne v dom. Shit ... Pogledam čik, še vedno več kot pol čika. Nimaš kaj, ugasnem čik in odhitim proti domu. Pridem do recepcije, tam nikogar, odhitim mimo uprave proti C stavbi in tam je že bila Mojca in ustavljala gospoda, ki je ni niti registriral. Pridem zraven. »Gospod, gospod! Kdo ste, kam ste namenjeni?« Nič. »Gospod«, ga pokličem z povišanim tonom. Še vedno nič. Lik »ne jebe pet posto«. Lik je »na jebeni misiji«. Totalno neodziven, ves čas nekaj momlja in spušča glasove, kot da bi jokalo. »Aaaaaaa... Aaaaaaa...« Nekaj ni v redu. To ni obnašanje normalnega človeka. Ker se ni odzival sem hodil zraven njega. Vmes je Mojca poklicala policijo, na poti so bili tudi reševalci. Ves čas se je obnašal kot da nekoga išče. Ampak, neuspešno. Te osebe ni tukaj. Panika. Šok.

V tem trenutku se obrne in začne hoditi v nasprotno smer proti izhodu. Sesut je. Usedel se je pred domom ob ograjo in jokal kot majhen otrok. Kmalu so prišli policisti, ampak bolj kot njih je potreboval reševalce. Dobil je pomirjevalo. Oddahnil si je. Mi pa tudi skupaj z njim. Prišli so tudi njegovi starši. Po pogovoru z njimi smo sestavili zgodbo. Mentalno je bil še zmeraj otrok. Zaljubljen je bil v neki študentko, ki jo je vsak dan videval na poti domov. Ker je ta dan ni videl pred FDV-jem, ker je že zaključila šolanje, je mislil, da jo bo našel v našem domu. V bistvu je to neke vrste žalostna ljubezenska zgodba.

Kakšni so vaši občutki glede tega?

Meh... (skomigne z rameni)

Verjetno ste že slišali za teorije zarote. Ali verjamete v to? Ali mi lahko iz glave poveste teorijo o našem dijaškem domu?

Slišal sem za teorije zarot, dosti sem prebral o tem. Ne vem pa, če verjamem v njih. Vedno so povezane s kakšnimi velikimi dogodki, ki si jih ljudje razlagajo po svoje, ker pač potrebujejo logično razlago, čeprav je včasih ni.

Teorija zarote o našem domu je, da ga je včasih upravljala UDBA. Po nekaterih teorijah ga še zmeraj. :)

DNEVNA RUTINA KRIMINALCA

V prostorih Dijaškega doma Bežigrad Ljubljana se nahaja veliko ljudi. Ali si vzamemo čas, ko hitimo po hodnikih dijaškega doma, ali pogledamo vsakemu v oči? Ali se zavedamo s kom si delimo streho na glavo? Marsikdo ne najde časa, da bi поближе spoznal vse dijake. Veliko jih na zajtrku, kosilu in večerji sedi samih, se sami sprehajajo po hodnikih in v tišini preživljajo popoldneve v sobi dijaškega doma. Spet drugi navežejo stike morda le s svojimi cimri, nekateri bolj družabni pa se družijo v skupnih prostorih in kakšno rečejo tudi z matičnim vzgojiteljem ali dijaki, ki jih ne poznajo. Dijakov pa je zagotovo preveliko število, da bi vse poznali, zato pa marsikdaj spregledamo tudi temno plat kakšnega dijaka. Leta tečejo, generacije se menjujejo in nova mesta včasih zasedejo tudi kriminalci. Žal je take težko spoznati in jih oceniti na prvo žogo, a vendar jih dnevno srečujemo na hodnikih. Da bi jih lažje poiskali v množici vam bom razkrila dnevno rutino takšnega prestopnika.

Svoje zgodnjo jutranjo rutino prične, ko mu prvi sončni žarki, ki kukajo skozi okno, obsijejo obraz. Ker pa mu to ni ravno po godu, vstane iz tople postelje in jezno zagrne zaveso. Nato se odpravi v kopalnico, da opravi jutranjo higieno. Zobe si skrtači z zobno ščetko, ki je seveda last cimra, pravo tako kot tudi vsi ostali pripomočki za čiščenje telesa. Po krtačenju gostih las, izpadle lase vrže v odtok tuš kabine in s tem povzroči redne poplave v kopalnici. Nato smukne v svoja vsakodnevna oblačila,

ki jih nemalokrat sestavljajo kosi iz omare sostanovalca. Ko misli, da je pripravljen za dan, se veselo odpravi na zajtrk. Tukaj pa se njegovo resno delo kriminalca šele začne. Dobro oceni situacijo v jedilnici in kadar je prepričan, da so vsi dijaki preveč zaposleni s hrano na krožnikih, telefoni in ljudmi okoli sebe, si vzame par nožev in jih dobro oblizne. Morda pa je to vzrok za tako množičen pojav mononukleoze v zadnjih časih? Seveda pa ne more zapustiti jedilnice brez da bi med seboj pomešal namaze in zamenjal pladnja, ki sta nastavljena pod mleko in čaj. To pa povzroči, da si dijaki velikokrat v čokolino, namesto mleka, nalijejo čaj. Če pa je slučajno na voljo tudi toast, je on tisti, ki nič hudega slutečim dijakom spremeni nastavitve na toasterju, tako da se jim kruh preveč zapeče ali celo zažge. Ste kdaj že opazili kako hitro zmanjka čokoladnih kroglic in čokolina? No, tudi za to je odgovoren naš kriminallec. Kako? Preprosto ... S seboj nosi drobno vrečko, ki je mi ne opazimo, in si vanjo mimogrede nasuje hrano, tako da jo ostalim dijakom primanjkuje. Ko je njegovo delo opravljeno, se odpravi v šolo. Tudi tam naredi marsikatero kriminalno dejanje, ampak mi se bomo raje osredotočili le na to, kako v domu vpliva na življenje dijakov. Po končanem šolskem dnevu, se ponovno vrne v svoj drugi dom. Hitro zavije v jedilnico in se zaklepeta s kuharjem Zoranom, tako da vrsta v jedilnici postaja daljša in daljša. Solate ne je, a si kljub temu vzame čas in premeša zajemalke za solato in dosoli juho. Dijak

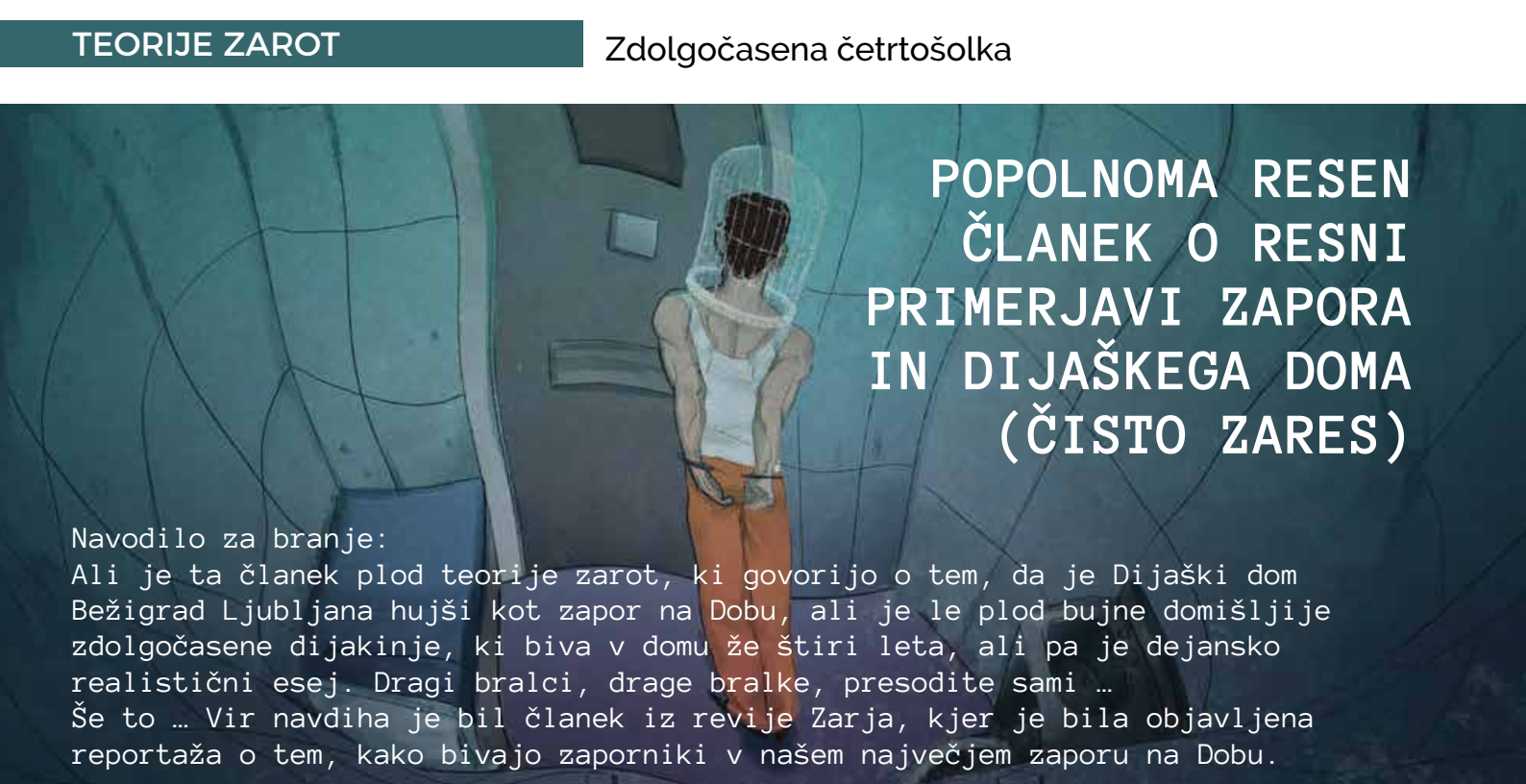
je med vzgojitelji zelo priljubljen, zato pogosto prisede h kakšnemu vzgojitelju in se z njim zaklepeta. Tako ohrani krinko in ostalim dijakom ne razodene njegovo temno skrivnost. Po kosilu se odpravi v sobo, a seveda ne brez praznih žepov prtičkov, katere si nabira z namenom, da tako prišpara čas in denar. Naš dijak je zelo prebrisan in papirčke uporablja namesto wc papirja.

Ste morda že opazili, da je dijaški dom množično nabavil rastline, ki sedaj krasijo skoraj da vsak hodnik? Ste si jih dovolj nagledali? No, če še niste, je sedaj skrajni čas, ker v enem iz teh loncev naš kriminalec goji konopljo. Če nam ne verjamete, se prepričajte na svoje lastne oči. Kakor pa sem že prej omenila, njegova priljubljenost pri vzgojiteljih vse bolj narašča in zato mu včasih brez problema zaupajo univerzalen ključ, ki odklepa vrata knjižnice, saj menijo, da se tam pridno uči in nihče ne posumi kaj so pravzaprav njegovi nameni. Tiskalnik izropa vseh listov ter ga marsikdaj, z uporabo svojih spretnih prstov, sprogramira tako, da imajo dijaki kasneje težave s tiskanjem. Če pa mu včasih zakruli v želodcu, medtem ko čaka večerjo, se odpravi v čajno

kuhinjo najbolj založene etaže in si tam poišče kaj za pod zob. Embalažo, nakradene hrane pa namesto v koš v sobi, raje zmeče v skupinske smeti, ker se mu tako ni potrebno sprehoditi vsak petek do ločevalnega otoka in izprazniti smeti. V času večerje pa smukne v kuhinjo, se ponovno zagovori s kuharjem in ko ta ni pozoren, v hrano doda kakšno začimbo. To je razlog za občasno spodletele jedi dijaškega doma. Po večerji pa si, za lažji spanec zaželi skodelico čaja in le kje drugje bi jo lahko dobil, kot pa v čajni kuhinji. Če ima srečo se v koticčkih omaric skriva kakšna vrečka čaja brez lastnika. Ker pa je pomivanje uporabljene posode za njega preveliko delo, v skodelico le nalije vodo in jo pusti stati v pomivalnem koritu. Po njegovem mnenju se bodo že našle kakšne pridne rokice, ki bodo to posodo pomile.

Svoj dan pa zaključi v svoji topli posteljici in zaradi izmučenosti celotnega dne, karseda hitro zaspi. To so vsi zločini, ki mi jih je do sedaj uspelo opaziti in zapisati. Sami preценite kolikšna je verjetnost, da je vse to res ali pa sem si vse to samo izmislil/-a? Seveda pa ne izključite možnosti, da sem jaz ta kriminalec.

POPOLNOMA RESEN ČLANEK O RESNI PRIMERJAVI ZAPORA IN DIJAŠKEGA DOMA (ČISTO ZARES)

Navodilo za branje:

Ali je ta članek plod teorije zarot, ki govorijo o tem, da je Dijaški dom Bežigrad Ljubljana hujši kot zapor na Dobu, ali je le plod bujne domišljije zdolgočasene dijakinje, ki biva v domu že štiri leta, ali pa je dejansko realistični esej. Dragi bralci, drage bralke, presodite sami ... Še to ... Vir navdiha je bil članek iz revije Zarja, kjer je bila objavljena reportaža o tem, kako bivajo zaporniki v našem največjem zaporu na Dobu.

»V tej etaži je samska samo ena soba, nekaj jih je dvoposteljnih, druge pa so skupinske. A tudi tu obstajajo strog dnevni red, raporti, pospravljanje spalnic, učenje ... Prenosni telefoni so v času učnih ur prepovedani. Z delom na vseh področjih – v šoli, v dijaškem domu si pridobiš dva dneva dopusta na teden.«

»Ko se pripelješ po sveže zeleni zelenici ...«, za revijo Zarja o največjem slovenskem zaporu za moške (na Dobu pri Mirni) piše Alenka Siva. Raje reči, ko se pripelješ po razpokani betonski cesti do rampe. Tu namreč stoji DDB Ljubljana, presneto podoben zaporu, kot vam lahko iz izkušenj povemo najstarejši dijaki. Pa kljub temu mislim, da imamo še bolj zapolnjene kapacitete, kot tale dobovski zapor s samo 540 zaporniki. Kot sem slišala od vzgojiteljice je pri nas čakalna lista, tako priljubljeni smo. V te majhne sobe v tri različne stavbe so nas letos natlačili najmanj 1000. Vam povem, da je pravi kriminal, da se nekateri že štiri leta stiskamo v isti sobici (pa dobro ... eni si tudi ne želijo selitve), jemo le samo malo premetane jedilnike in za vsak izhod praktično klečeplazimo pred vzgojitelji, ki so tako ali tako že kot kakšni psi čuvaji. Ne samo, da nas ves čas varujejo, še družiti in zabavati se želijo z nami. Da o tem, da že prvi dan, ko pridemo v dom, na mizo dobimo določen urnik za svojo jutranjo rutino – kdaj nas bodo budili, pa po 8. uri zjutraj niti ne sanjaj o zajtrku. Samo še jutranja telovadba nam manjka, par krogov okoli dijaškega doma, ko je še tema. Ampak, da ne boste mislili da DDB ne skrbi za »zdrav duh v zdravem telesu« ali kako je že ta fraza; celo svoj fitnes imamo, tak čisto pravi zaporniški (z rešetkami), da lahko treniraš mišice in sprostiš odvečno jezo, ko ti matični vzgojitelj ali kakšen varko (varnostnik) preveč godrnja: »Kdaj boš pa kopalnico malo spucal? Kdo pa je ta teden zadolžen za odnašanje skupnih smeti? A si se zmenil z vzgojiteljem za obisk, poišči ga?! Kolikokrat pa misliš, da lahko greš na izhod?«, itd.

»Pobegi so izredno redki, večina je takih, da se pač ne vrnejo z izhoda. A od tod po navadi ne bežijo. Sem sprejmejo tiste, o katerih menijo, da so upravičeni in sposobni prenesti svobodo gibanja in odgovornost, ki jo ta oddelek prinaša ...«

Mislím, če smo pa že pri izhodih ... Res bi bilo fajn, če bi vsaj enkrat na teden lahko bila dejansko zunaj dlje kot do desetih. Ker to je pa res že patetično, še osemletniki so dlje zunaj. Vi, prvi letniki, pa kar pozabite. Če ob 20.00 niste narisani v sobi, stuširani pa vse to ... boljše, da sploh ne pridete nazaj v dom. Kakšno zamujanje »trole«, lepo vas prosim ... Vzgojitelji bodo zavohali vaš strah in potem je konec z vami.

''Zdaj ko sem v samski sobi, se imam vrhunsko, zaprem vrata, imam svoje stranišče, svoj televizor ... ''

– nobody in Dijaški dom Bežigrad ever.

Okej, pa da ne bom pretiravala, saj ni tako, kot da bi okrog dijaškega doma stala ograja ali kaj podobnega. Ampak če smo iskreni, si pa ne morem pomagati, da me tole čipiranje pa vpisovanje v zvezek, ko odideš in prideš, ne bi spominjalo malce na tiste zapestnice ali kaj že dobijo zaporniki, ko imajo kakšne opravke zunaj, da jih malce strese, če se preveč oddaljijo od zapora. Ali imajo to samo v filmih?

Zdaj, ko pišem ta članek en dan pred oddajnim rokom (eden je bil sicer že pred poletnimi počitnicami, pa pustimo to ...), se končno zavedam, kako zelo je naš dom režimsko podoben zaporniški ustanovi. Mi, praktično mučeniki in mučenice, se vsak dan prebijamo skozi grozovite razmere dijaškega doma, ki na nas puščajo strahovite rane in psihične posledice. Kot sta bila Adam in Eva izgnana iz raja, smo dijaki

– gojenci Dijaškega doma Bežigrad
Ljubljana – izgnani iz naših ljubih
domačih krajev v ta krut, realen svet
sobivanja z vrstniki in našimi čuvaji
(ki neprestano bedijo nad nami), v menze
in deljenje sob.

Novinci, držite se in ne se zlomit že ob prvih pritiskih; prvem obisku nočnega varnostnika in soočanjem z vzgojiteljem o »špricanju« učnih ur ali teženju, da napišite samo še tisti en članek za Cenzuro. Raje pridite samo na tisti en ples v jedilnici, izkoristite tiskanje v knjižnici, poklepetajte z vzgojiteljem ob prijaznem povabilu na čaj, sprejmite ponujeno brezplačno učno pomoč ali pa koristen nasvet svetovalnega delavca, predvsem pa izkoristite ta štiri leta za druženje s prijatelji.

In imeli boste spomine za večno.

SISTEMSKA PRIMERJAVA DDB ALCATRAZ

DIJAŠKI DOM BEŽIGRAD LJUBLJANA

Akadska četrt obdana s parkom in sosedama - SGOŠ in SVŠUGL ter živahnim plesnim centrom, kot delom SVŠUGL-a. Tudi nas obdaja nekaj kamer, rešetke na pritličnih oknih, v notranjosti doma pa prečudovit pogled na domski atrij.

Dijaški dom Bežigrad Ljubljana spada med največje slovenske domove. V času pouka najde pri nas streho nad glavo več kot tristo dijakinj in dijakov ter nekaj študentk in študentov. Da pa mladi pri nas ne najdejo le »strehe nad glavo« poskrbimo vsi zaposleni, saj se trudimo s svojim delom pomembno prispevati k dobremu počutju vseh v domu. Dekletom in fantom zagotavljamo varno in ustvarjalno okolje. Nudimo jim oporo na poti odrasčanja, učno pomoč, svetujemo, zagotavljamo možnosti za kvalitetno izrabo prostega časa.

Osnovna naloga doma je zagotavljati kakovostne nastanitve in pogoje za uspešno učenje dijakov. Delovati želimo kot odprta vzgojno-izobraževalna ustanova, ki sledi potrebam današnje mladine in zaposlenih.

6.00–7.30	vstajanje, umivanje, pospravljanje
6.15–8.00	zajtrk
9.00–10.30	učne ure (dopoldanske)
12.00–16.00	kosilo
16.00–18.00	učne ure (popoldanske)
18.30–20.00	večerja
18.00–21.30	prosti čas
do 20.00	izhodi za prve letnike
do 21.00	izhodi za višje letnike
21.30	konec obiskov, priprava na počitek, dijaki so po svojih sobah
21.45	štetje dijakov
22.00	nočni mir
do 24.00	nočno učenje (po dogovoru z vzgojiteljem)

ALCATRAZ

-Deloval od 1934 do 1963.

-Al Capone je igral bendžo v zaporniškem bendu.

-Uradno ni bilo nobenega pobega iz otoka.

-36 zapornikov je želelo pobegniti, 23 od teh so jih ujeli, 6 so jih ustrelili in 2 sta se utopila. 5 ostalih niso našli.

-Poimenovan je po morskih pticah.

-Potem, ko je bil zapor 6 let zaprt, so ameriški domorodski aktivisti okupirali Alcatraz.

-Zaporniki so si želeli premestitve iz drugih zaporov v Alcatraz.

-Ni bil zmeraj zapor – pred in med državljansko vojno je bila trdnjava.

-Med delovanjem zopora so na otoku živele družine.

-Ni imel smrtne kazni.

-Nekaj znanih zapornikov: Al Capone, Machine Gun Kelly, Alvin Karpis

-Nekaj znanih filmov: Point Blank, The Rock, Murder in the First, Birdman of Alcatraz, Escape from Alcatraz.

6.30	jutranje bujenje
6.50	štetje zapornikov
7.00	zajtrk
7.20	seznanjanje zapornikov s podronostmi o delu
7.25	štetje zapornikov pred odhodom na delo
7.30	štetje zapornikov po prihodu na delo
9.30	počitek
11.30	štetje zapornikov
11.40	kosilo
12.00	štetje zapornikov
12.20	priprava za ponovno delo
12.30	štetje zapornikov pred odhodom na delo
14.20	štetje zapornikov in počitek
16.15	štetje zapornikov ob odhodu z dela
16.20	štetje zapornikov ob prihodu v jedilnico
16.25	večerja
16.45	vrnitev v celice
16.50	zaklepanje celic
17.00	štetje zapornikov
20.00	ponovno štetje zapornikov
21.30	zadnje štetje zapornikov in ugašanje luči

LJUDJE IZ OZADJA, ŽVIŽGAČI ALI KRIMINALCI

EDWARD SNOWDEN

Edward Snowden je najpopularnejši ameriški žvižgač, ki je razkril tajno delovanje ameriške agencije za nacionalno varnost – NSA, iz katere se je rodila afera »Prizma«. Program Prizma je prisluškoval preko interneta, saj je NSA imela neposreden dostop do Googla, Facebooka in drugih velikih podjetij, od koder je pridobivala informacije o uporabnikih, saj je imel neposreden dostop do strežnikov. Edward Snowden pa je že prej s strežnika agencije pobral 1,5 milijonov zaupnih dokumentov in z njimi s Havajev pobegnil v Hongkong, kjer jih je nato predal novinarjem. Danes velja za POP ikono, ameriški režiser Oliver Stone je o njem posnel tudi film - Snowden, dokumentarec o njegovem dejanju (Citizenfour) pa je bil leta 2014 nagrajen tudi z oskarjem. Snowden je tudi gostujoč izvajalec svetovno znanega ustvarjalca elektronske glasbe Jeana – Michela Jarra na albumu Electronica 2. Jarre si je sodelovanja s Snowdnom zaželel, ker se skozi album kot rdeča nit vleče dvorezna raba tehnologije. »Po eni strani imamo svet v svojih žepih, po drugi strani pa nenehno vohunijo za nami. Na albumu so pesmi o našem erotičnem odnosu s tehnologijo, o tem, kako se naših pametnih telefonov dotikamo bolj kot svojih partnerjev, o nadzoru s kamerami«, je dejal glasbenik.

JULIAN ASSANGE

Assange je sprva delal kot računalniški programer, počasi pa je vzpostavil spletno stran, na kateri je objavljala nasvete za računalniško varnost, imenovano Best of Security. Assangeeva zgodnja predanost prostim informacijam in prosti programski opremlja ga je počasi usmerjala k WikiLeaksu. Leta 1997 je bila objavljena knjiga Podzemlje: zgodbe o hekanju, norosti in obsedenosti na robu elektronskega sveta (Underground: Tales of Hacking, Madness, and Obsession on the Electronic Frontier), avtorice Suelette Dreyfuss, kjer je natančno opisano mednarodno računalniško podzemlje v devetdesetih letih in je Julian Assange že naveden kot raziskovalec. Kasneje je kot ustanovitelj spletnega medija WikiLeaks prvi objavil posnetek pod naslovom Kolateralni umor, kjer je razkril kako je leta 2007 ameriški helikopter v Bagdadu načrtno streljal civiliste, v svet je poslal tudi dokaze za mnoge zločine korporacij nad okoljem, razkril podrobnosti skrivnih trgovskih sporazumov in prvi opozoril na kršenje človekovih pravic v Guantanamu. Svetu je dokazal, da je resnica pod ključem oblastnikov.

Ker je pristal v zaporu je Julian Assange za novega odgovornega urednika WikiLeaksa imenoval nekdanjega tiskovnega predstavnika Hrafnssona Kristinna. Hrafnsson je islandski preiskovalni novinar, ki je v preteklosti deloval kot tiskovni predstavnik in pravni strokovnjak v WikiLeaksu.

LINDA TRIPP, afera »MONICA LEWINSKY«

Linda Tripp je zaslovela kot zaupnica Monice Lewinsky, ljubice nekdanjega predsednika Billa Clintona. Zaupanje prijateljice Monice Lewinsky je zlorabila in jo posnela na trak, ko ji je ta opisovala razmerje s predsednikom, prav tako pa jo je prepričala, naj shrani modro obleko s sledovi predsednikove sperme. Na podlagi tega je moral Clinton kasneje priznati razmerje, spopadel se je tudi s postopkom razrešitve, ki pa ni bil uspešen.

GLOBOKO GRLO, afera »WATERGATE«

Afera sega v leto 1972, v čas vladanja Nixona v Združenih državah Amerike. Nixon je namreč z nezakonitimi sredstvi vodil veliko vzporednih vojn. Med drugim vojno proti medijem, vojno proti demokratom in vojno proti nasprotnikom vojne v Vietnamu. Tajno prisluškovanje brez sodnih nalogov je naročil že leta 1969. Novinarja Washington Posta Bob Woodward in Carl Bernstein sta dobivala informacije o ozadju afere, od slavnega neimenovanega vira "Globoko grlo", njegovo identiteto pa so objavili šele leta 2005. Do konca afere je šlo v zapor 43 ljudi, med njimi najvišji Nixonovi sodelavci v Beli hiši. Vrhovno sodišče ZDA je ukazalo, da mora Nixon predati posnetke pogovorov, njihove uvodne objave so dokazale, da je lagal, ko je zanikal vpletenost v umazanije. Začel se je postopek razrešitve, ki pa ga je Nixon prehitel in odstopil sam.

APOLLO 11 - 50 LET OD PRVEGA PRISTANKA NA LUNI

20. 6. 1969 – 50. let nazaj se je zgodil prvi pristanek na Luni, prenos po televiziji je pri nas komentiral Boris Bergant. Danes pravi, da se je res zgodilo nekaj, kar bi zagotovo šlo v prid teorijam zarote in kar je še danes uganka. Telefonske linije so se namreč neverjetno pogosto prekinjale in med prenosom je hreščalo. Tudi Američani so doživeli prekinitve povezave med Zemljo in modulom, ko je bil ta v Lunini senci. Nekaj let po poletu se je pojavila znana teorija, da se pristanek na Luni sploh ni zgodil. Vse naj bi bilo zrežirano in posneto v hollywoodskem studiu. Omenjali so se dvomi in napake na posnetkih, na primer nekatere sence in plapolanje zastave.

Kljub teorijam zarote je danes dejstvo, da bi se lahko pristanek na Luni skoraj ponesrečil, saj je modulu zmanjkalo goriva. Bergant se spominja, da med prenosom tega niso vedeli, čeprav so se astronauti o tem pogovarjali z bazo na Zemlji, vendar šifrirano. Armstrong je takrat sporočil, da je izključil računalnik in ročno manevriral pristanek, saj je bil izkušen pilot, ter tako preprečil, da bi modul pristal v kraterju. S pospešitvijo motorja je pristal na primernejšem mestu, zato pa je tudi porabil več goriva. Ostalo ga je le še za kakih petnajst sekund leta, nato pa bi modul treščil na tla in misije bi bilo najbrž konec.

Apollo 11 je bil najdražji nevojaški projekt v ameriški zgodovini. V njem je sodelovalo štiristo tisoč ljudi, toliko kot je oddaljenost med Zemljo in Luno v kilometrih. Ob tem se je razvila cela vrsta novih tehnologij in materialov, npr. teflon se je razvil zaradi visokih temperaturnih razlik.

BALKANSKA DIVA, roparka OLIVERA ĆIRKOVIĆ

Njen vzdevek je Olivera Pink Panther in je nekdanja voditeljica mednarodne kriminalne organizacije, in je kar nekaj let preživela v grškem zaporu iz katerega pa ji je nazadnje še uspelo pobegniti. Je izobražena, lepa, iz ugledne družine, ukvarjala se je s slikarstvom, košarko in bila športna direktorica v Crveni zvezdi, nato kriminalka in danes svobodna umetnica na svobodi, ki je o svoji kriminalni poti napisala knjigo. S svojimi izkušnjami želi predvsem pozitivno vplivati na mlade, opozarja na pasti in nevarnosti, ki prežijo v kriminalu. Knjiga opisuje kako se je iz vrhunske košarkarice razvila v organizatorko največjih ropov. Postopoma je vzpostavljala mednarodno kriminalno mrežo, ukradeno blago, predvsem iz zlatarn in draguljarn, se je nato preprodajalo naprej. Vse je organizirala po načelu športne discipline, dobrega načrtovanja, razumnega ravnanja s sredstvi in vlaganja v prihodnje posle. Knjiga že postaja uspešnica.

SHANE DAWSON

Teorija zarote - besedi, ki jih večina najstnikov poveže z znanim YouTube-rjem po imenu Shane Dawson. Shane je odrasčal v Long Beachu v Kaliforniji. Živel je v revnem okolju ter se spopadal s prekomerno telesno težo, zaradi tega je bil deležen posmeha sovrstnikov. Beg je našel v snemanju kratkih filmčkov, tako se je od leta 2008, ko je imel le 19 let, vse več slišalo o njem, saj je postal znan igralec, avtor, komik, pevec in filmski režiser. Sprva je objavljajl kratke skeč videe, od leta 2015, pa se je posvetil videom z naslovom Conspiracy theories, ki imajo zelo veliko število ogledov. V letu 2018 je svoje videe nadgradil in začel ustvarjati mini-dokumentarne serije kot so npr. The Secret World of Jeffree Star (petdelna serija z 70 milijonov ogledov v prvih dveh tednih) in dokumentarci o njegovem očetu; Jake Paul in TanaCon. Dawson je izdal dve najbolje prodajani knjigi New York Timesa: I Hate Mysellie in It Gets Worse, njegovi trije kanali na YouTube portalu pa so nabrali več kot pet milijard ogledov. Danes spada med 20 najbolj popularnih YouTube-rjev in živi v Los Angelesu s svojim fantom (Ryland Adams), dvema psoma; Uno in Honey, ter z mačko Cheeto.

MANDELA EFEKT

Ali se vam je že kdaj zgodilo, da ste si nekaj zapomnili čisto drugače kot je v resnici, pa ste kljub temu prepričani, da imate prav?

Gre za »Mandela efekt«.

Ime je dobil po Nelsonu Mandeli, za katerega je veliko ljudi bilo prepričanih, da je umrl v zaporu v osemdesetih letih, v resnici pa je umrl na prostosti, leta 2013.

Obstaja veliko primerov Mandela efekta. Našteli bova nekaj najbolj znanih:

Besedilo pesmi »We are the champions«

Veliko ljudi ima v spominu, da se pesem zaključí z »no time for losers, cause we are the champions... of the world«. V resnici pa konec pesmi ne zaključijo z »of the world«.

»Sex in the city« ali »Sex and the city«?

Znana serija se imenuje »Sex and the city«, čeprav veliko ljudi vztraja, da se je spomnijo pod naslovom »Sex in the city«.

Za vse oboževalce »Star Wars-a«

V filmu »The Empire Strikes Back« Darth Vader reče: »Luke, I am your father«, kajne? Ne, v resnici reče »No, I am your father«.

Čarobno zrcalce

Zlobna mačeha v filmu »Snow White and the 7 dwarfs« nikoli ne reče »Mirror, mirror on the wall...«, ampak »Magic mirror on the wall«.

Monopoli

Veliko ljudi ima v spominu, da ima striček iz igre monopoli monokel, vendar ga v resnici nima.

»Kit Kat«

Veliko ljudi misli, da je med Kit Kat-om vezaj, v resnici pa ga ni.

UMORI NOVINARJEV

V zadnjih letih se je na smrtnem seznamu mogotcev, spletkarjev in predvsem vseh tistih, ki vlečejo niti naše družbe, znašlo zajetno število novinarjev, ki odkrivajo škandale in v naše dobro, da mi ne bi ostali nevedni, poročajo o skritih dogovorih, odločitvah »velikih rib« in s tem tvegajo svoje delo in navsezadnje tudi življenje. V letu 2018 je (po podatkih Mednarodne zveze novinarjev – CPJ) življenje izgubilo 94 novinarjev in medijskih delavcev, med njimi snemalci, tehniki in drugi sodelavci, ki delajo kot vozniki, varnostniki ali posredniki. Najvišje na seznamu (po številu umorjenih novinarjev) je Afganistan (16), sledi mu Mehika (11), Jermen (9) in Sirija (8). Na seznam spadajo tudi Indija, Pakistan, Somalija in ZDA. Take nizkotnosti pa se ne vršijo le izven Evrope, saj so bili tudi v Franciji, Bolgariji, Turčiji ter na Slovaškem ubiti štirje novinarji. Življenje jih pa je tvegalo oz. še zmeraj ga mnogo več medijskih delavcev. Med leti 2006 in 2016 je življenje izgubilo okoli 930 novinarjev, kar pomeni 1 novinar na 4 dni. Predsednik Mednarodne zveze novinarjev (Phillippe Leruth) je pojasnil, da mnogi novinarji s svojim delovanjem ovirajo kriminalne združbe in njihove dejavnost, ali pa hodijo navzkriž mnogim političnim mogotcem in njihovim načrtom, kar jih stane svobode (v letu 2017 jih je bilo namreč zaprtih več kot 300) ali celo življenja. Te številke pa iz leta v leto naraščajo.

Novinarstvo je bilo zmeraj povezano s človekovimi pravicami in pravico do svobode govora ter obveščanja ljudi o politiki in delovanju tistih, ki zasedajo najvišje stolčke v državi. Novinarstvo je torej eden izmed ključev demokracije, saj demokracija temelji na možnosti novinarjev, da govorijo o naših voditeljih in njihovih odločitvah, ki vplivajo na vse prebivalce. Poročanja novinarjev odpirajo pogled v zakulisje in tudi dajejo možnost ljudem, da kritizirajo nemoralno početje svojih predstavnikov. Zaradi porasta avtoritarnih vlad in vedno bolj strogega nasprotja med strankami, ki si za predstavnike izbirajo močne osebnosti, je svoboda govora praktično nemogoča brez, da komu ne stopiš na prste. Novinarji so pod vedno večjimi pritiski, saj se zavedajo, da bodo ravno ti, ki delujejo nelegalno na tak ali drugačen način – preko kriminalnih organizacij, ali pa na zelo prefinjen način preko politike, našli nove načine, kako zatreti novinarsko delovanje. Pri tem so namreč lahko

zelo »ustvarjalni«, vsekakor pa so previdni, saj v 9 od 10 primerov storilec ni odkrit. Tako lahko le ugibamo, kdo je stal za vsem tem, ta pa je uspešno zadušil govorice o njem in bo mirno deloval dalje.

K svobodi govora novinarjev pa spada tudi cenzura, o kateri novinarji vedo veliko, saj je eden izmed problemov, ki ovira svobodo govora. Cenzura je postopek nadziranja informacij, ki se prenašajo preko medijev – novinarjev, v javnost. Če je novinarjevo delo cenzurirano, lahko rečemo, da je v bistvu bilo zaman. Namen cenzure je preprečiti širjenje »govoric«, ki so v nasprotju z interesi države, kar je že samo po sebi neumno, saj dobro vemo, da je v demokraciji interes države interes državljanov in ne politikov. Država s cenzuro torej ne more biti demokratična. Če se bo v Evropi zgodila takšna cenzura, kot zanjo slišite v Severni Koreji, nikoli več ne boste mogli svobodno brskati po spletu, vsi članki, poročila, celo filmi bodo preoblikovani tako, da bodo ljudem oprali možgane, brez da se bodo tega sploh zavedali. Tisti, ki pa se bodo temu poskušali upreti, bodo žal tako kot mnogi pred njimi utišani.

Svobodno delovanje novinarjev in navsezadnje lastno svobodno izražanje ne smemo torej vzeti za samoumevno ali se pretvarjati, da se to ne tiče čisto vsakega izmed nas. Točno ta trenutek, se v mnogih državah po svetu spopadajo s cenzuro in kršenjem svobode govora. Ne moremo biti ignoranti in se sklicevati na to, da se to dogaja daleč stran od nas, v tujih državah, saj prihodnost nobene države, sploh pa celotnega sveta, ni zagotovljena.

Pismo žrtve

Mija Kramar

Jaz sem te naredila slavnega. Zaradi mene si danes v zaporu, ali pa si še danes med nami, ker te morda niso našli, ali pa te je zaradi tvojih dejanj doletela enaka usoda kot mene in sva skupaj na onostranstvu. O tebi se danes snemajo dokumentarci, raziskujejo tvoje otroštvo, izvajajo intervjue s tvojimi sošolci iz osnovne šole, preučujejo odnose v tvoji družini in želijo zlesti v tvoje možgane. Jaz pa bom ostala le številka, le ena izmed podatkov. Morda bodo omenili moje ime, ali opisali nesrečni trenutek najinega srečanja. Zanima jih moja kruta usoda, moj spektakularni konec, moje razčlovečenje. Kaj pa moje življenje? Kaj pa moji sošolci iz osnovne šole? Zakaj nikogar ne zanimajo moje misli, ki so me pripeljale do srečanja s teboj? Po kakšnem kriteriju si me izbral? Sem te morda spominjala na tvojo mačeho, ki je okrutno ravnala s teboj? Te moti moje versko prepričanje? Morda se ti gabi sreča, ki jo izžarevam in ne moreš preboleti, da sem uspešnejša od tebe. Koliko pozornosti si mi posvetil? Morda je bilo najino srečanje naključno in tvoje dejanje impulzivno in nepremišljeno, ničesar ne veš o meni. Včasih v sanjaš srečaš moj obraz, imena pa se več ne spomniš, ker ga je sodnik tako nerazločno izgovarjal. Obstaja pa velika verjetnost, da me poznaš veliko bolje kot si mislim. Preučeval si me več let. Natančno si vedel, kdaj se zjutraj vstanem in kakšno kavo zjutraj pijem, veš, po kateri poti grem v službo in iz moje hoje razbereš kakšen dan sem imela. Več mesecev načrtuješ, kako boš zmotil mojo rutino, kako bodo vse podrobnosti, ki si jih toliko časa odkrival, kar naenkrat odvisne od tebe. Če pa je moja usoda resnično grozljiva, potem si del mojega vsakdana, potem tudi jaz vem veliko o tebi, no, ne čisto vsega ... Danes sem tukaj, da ti povem, da sem osnova tvoje zgodbe in ne le številka. Jaz nisem okoliščina, temveč temeljni zaplet.

Tvoja žrtev

CONSPIRACY THEORIES

Avril Lavigne

The famous singer Avril Lavigne had trouble with her mental health and was for that reason sometimes replaced by her lookalike Melissa. When she started working on her second album, her grandfather passed away and it is rumored, that she was so devastated that she committed suicide. The conspiracy theory is that after that she was allegedly replaced by her lookalike Melissa.

Flat Earth

Some people believe that NASA wants us to believe that the earth is round and that all GPS and satellites are rigged. Some people believe in the Flat Earth theory because of that.

The Moon landing was faked

Some people believe that the first landing on the Moon never happened. They believe that this happened because America wanted to raise their national pride. Supporters of this idea point to the fact that the flag appears to move in photos from the landing on the Moon, although that should not happen as there is no wind in space.

TEST PSIHOPATSKE OSEBNOSTI

Odgovorite na spodnja vprašanja in si zabeležite točke pri vsakem izbranem odgovoru. Na koncu seštejte vse točke ter v razlagi spodaj preverite, v katero kategorijo psihopatske osebnosti se uvrščate.

1 KO JE POLNA LUNA ...

- A) SE GA VEDNO NAPIJEM 1
- B) SLABŠE SPIM 7
- C) ŠPRICAM POUK 5
- D) HUJŠAM 3

2 NA MORJU NAJRAJE JEM...

- A) ULOVLJENE RIBE 7
- B) DUNAJSKI ZREZEK IN POMFRI 5
- C) MORSKE KUMARE S HOBOTNICO 1

3 KO SE UČIM ...

- A) SI ZATEMNIM SOBO IN NATAKNEM SONČNA OCALA 1
- B) SE POTOPIM V SVOJ TELEFON 5
- C) SI POGRIZEM VSE NOHTE NA NOGAH IN ROKAH 3
- D) SE SPREHAJAM PO SOBI IN OGROŽAM CIMRE 7

4 KO PRIDE VARNOSTNIK ...

- A) SE SKRIJEM POD ODEJO IN SE PRETVARJAM, DA SPIM 5
- B) GA NADEREM KAJ MOTI MOJ MIR 1
- C) UPOŠTEVAM NJEGOVA NAVODILA 7
- D) KOMAJ ČAKAM, DA SE ZAČNEM VSAJ Z NEKOM POGOVARJAT 3

5 KO IMA MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA/PRIJATELJ PROBLEME ...

- A) JO/GA RAZVESELI S ČOKOLADO 7
- B) JI/MU POVEM, DA IMAM JAZ ŠE VEČJE PROBLEME IN PRIČAKUJEM NJENO/NJEGOVO TOLAŽBO 1
- C) JI/MU SVETUJEM NAJ GRE DO VZGOJITELJA ALI SVETOVALNEGA DELAVCA 5
- D) SVETUJEM JI/MU NAJ GRE NA ROKOBORBO 3

6 ČE BI SREČAL JOKERJA, BI ...

- A) POKLICAL BATMANA 5
- B) GA NAPOTIL V SOLARIJ IN K ZOBOZDRAVNIKU 3
- C) MU POPRAVIL MAKEUP 7
- D) NAREDIL »SELFIE« Z NJIM 1

7 ČE TI ČRNA MAČKA PRED NOSOM PRESEKA POT ...

- A) POMISLIŠ ... NEKAJ SLABEGA SE MI BO ZGODILO IN VES DAN V STRAHU ČAKAŠ 5
 B) SI REČEŠ VAU, KAKŠNA LEPA MAČKA 7
 C) OPUSTIŠ VSE KAR SI NAMERAVAL ČEZ DAN STORITI IN STEČEŠ DOMOV NA VARNO 1

8 KO SEM BIL OTROK ...

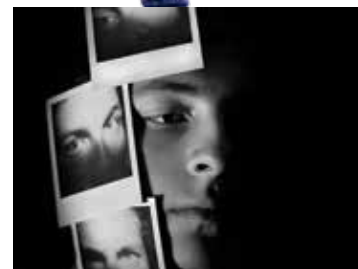
- A) SEM SE VSEGA BAL 7
 B) SEM SE PRETVARJAL, DA SEM ODRASEL IN DA VSE RAZUMEM 5
 C) SEM RAD JEDEL VSE, KAR SEM NAŠEL NA TLEH 1
 D) SEM SE POGOVARJAL Z NAMIŠLJENIMI PRIJATELJI 3

9 KOT VZOREN DIJAK ODB-JA ...

- A) GREM VSAKO JUTRO NA ZAJTRK 7
 B) SEM PRVI NA SESTANKU SKUPINE 5
 C) OB 22.00 ŽE TRDNO SPIM 1
 D) VEM DOMSKI RED NA PAMET 3

10 MED POLUKOM ...

- A) SEM NA TELEFONU 7
 B) ODSPIM KAKŠNO KITICO 5
 C) VESTNO PRĚPISUJEM S TABLE 1
 D) UCITELJICO/UCITELJA KAR NAPREJ SPRAŠUJEM 3

Vec kot 60 točk: ANTISOCIALNI PSIHOPAT

SI DOMINANTEN PLENILEC BREZ VESTI. SI AGRESIVEN DO DRUGIH, TEŽKO SKLEPAŠ PRIJATELJSTVA, KER SI PRERAČUNLJIV IN BREZ EMPATIJE. IZKRIVLJENO GLEDAŠ NA SVET, VSEPOVSOD VIDIŠ SAMO SOVRAŽNIKE IN SI POLN TEORIJ ZAROT. SI PREDRZEN IN NEMORALEN IN ZLAHKA STOPIŠ ČEZ ROB PREPOVEDANEGA.

51 do 60 točk: SOCIOPAT

SI NEPREDVIDLJIVA TEMPIRANA BOMBA, KI LAHKO VSAK ČAS EKSPLODIRA. V TVOJI DRUŽBI NI LAHKO BITI, SAJ S SVOJO ŽIVČNO OSEBNOSTJO ODBIJAŠ OSTALE. SI AVANTURIST IN ADRENALINSKI ODVISNIK, KI SI ŽELI NEMOGOČIH OVIR PRED SEBOJ. ČE JIH PA NI, SI JIH PA ZNAŠ SAM NAJTI.

41 do 50 točk: IMPULZIVNI PRESTOPNIK

SI POTENCIRANI ODVISNIK OD ALKOHOLA IN VSEH MOŽNIH OPOJNIH SUBSTANC. V SVOJIH ODLOČITVAH IN REAKCIJAH SI IMPULZIVEN, REAGIRAŠ ZELO BURNO IN LAHKO V STRESU PREKRŠIŠ OBČE SPREJETE NORME IN ZAKONE. KO SE ZAVEŠ SVOJEGA DEJANJA, TI POSTANE ŽAL IN TE PREPLAVIJO OBCUTKI SRAMU. SI ZAPRTE NARAVE, NEZAUPLJIV DO DRUGIH IN ANKSIOZEN.

31 do 40 točk: PRESTOPNIK POVRATNIK

ČEPRAV SE ZAVEDAŠ POSLEDIC SVOJIH KRIMINALNIH DEJANJ, TI NI ŽAL, KER JE TO ŽE TVOJ ŽIVLJENJSKI SLOG. MENIŠ, DA S TEM NI NIČ NAROBE, DA TI TUJA LASTNINA PRIPADA ZGOLJ ZATO, KER IMAJO DRUGI DOSTOP DO NJE. TVOJI PRIJATELJI TE VIDIJO KOT KARIZMATIČNO OSEBNOST, PREDANO TER SOČUTNO, KI PRIČAKUJE ENAKO OD NJIH.

21 do 30 točk: NASILNEŽ

V SEBI IMAŠ VELIKO PSIHOPATSKIH PRVIN. OD KONFLIKTNE SITUACIJE PA JE ODVISNO, ALI BO TVOJE RAVNANJE DEJANSKO NASILNO DO DRUGIH ALI PA DO SAMEGA SEBE. SVOJ BES NAJRAJE STRESAŠ NA DRUGE, SI IMPULZIVEN IN VČASIH RABIŠ SAMO PROSTOR, DA SPROSTIŠ VSE SVOJE NAPETOSTI.

Manj kot 21 točk: SOCIALNO USPEŠNA (FUNKCIONALNO) PSIHOPATSKA OSEBNOST

SI ZELO USPEŠNA IN ZAVIDANJA VREDNA OSEBA, KI USPEŠNO KRMARI SKOZI STRESNE SITUACIJE IN IMA ŽIVLJENJE POD KONTROLO. VEŠ ČAS MANIPULIRAŠ S SORODNIKI, PRIJATELJI IN NE VZPOSTAVLJAŠ PRISTNIH ODNOSOV. RAD IMAŠ, DA JE VSE PO TVOJE, SI UKAZOVALEN IN GRADIŠ NA PREMOČI IN NADZORU NAD DRUGIMI.

SMEŠNI ZAKONI PO SVETU

To, kar boste prebrali, niso nobene teorije zarot, ampak dejansko uzakonjeni zakoni, ki se jih je treba strogo držati in upoštevati, da ne pridemo v njihovo nasprotje. Ne boste verjeli, ampak tega je po svetu res veliko. Preverite jih preden se odpravite čez mejo.

PLONKANJE? NE V BANGLADEŠU.

RES JE! KAKORKOLI SE ŽE ZGODI, V BANGLADEŠU JE KAZEN ZA NEDOLŽNO GOLJUFANJE NA TESTU VZETO KOT ENO IZMED HUŠJIH KRŠITEV ZAKONA. ČE TE DOBIJO MED GOLJUFANJEM NA KONČNIH IZPITIH, LAHKO GREŠ CELO V ZAPORI!

V Utahu je neuživanje mleka nezakonito.

V LOGANU JE ŽENSKAM

PREPOVEDANO PREKLINJATI,

v Tremontonu pa ženske ne smejo imeti spolnih odnosov z moškim med vožnjo v rešilnem avtomobilu.

VELIKO ABSURDNIH ZAKONOV JE PO SVETU (VELIKO JIH JE V ZDA, KJER JE NPR. PO CELOTNI DRŽAVI PREPOVEDAN KINDER JAJČEK), A TA JE NEDVOMNO NAJNEUMNEJŠI. V TEKSASU JE NEZAKONITO JAHATI ŽIRAFO, MEDTEM KO PIJE VODO IZ JEZERA. DA POUCHARIM, ŠE VEDNO LAHKO IMAŠ V LASTI ŽIRAFO, JO JAHAT, TUDI MED HRANJENJEM, ALI CELO PITJEM, LE DA MEDTEM NE PIJE IZ JEZERA. TEKSASKI POLITIKI SI ZASLUŽIJO APLAVZ.

Ste spomnili spominov iz otroštva, ko ste skupaj s starši hranili golobe? Če se vam to zdi absurdno, ste morda iz San Francisca, kjer je to nezakonito. Prva kazen je sicer le denarna, a od tretje naprej se lahko kdorkoli znajde v zaporu. Tudi na trgu Svetega Marka v Benetkah, ki je preplavljen z golobi, se hranjenje teh ptic kaznuje z denarno kaznijo. Lokalne oblasti se namreč trudijo iztrebiti vsaj del golobje dinastije, ki uničuje zgodovinske stavbe.

V ARIZONI VAM, ČE POSEKATE KAKTUS, GROZI DO 25-LETNA ZAPORNA KAZEN. V TEJ ZVEZNI DRŽAVI OSLI NE SMEJO SPATI V KADI, PREPOVEDANO JE TUDI LOVITI KAMELE.

V Arkansasu je prepovedano napačno izgovoriti ime zvezne države Arkansas.

V CONNECTICUTU SE MORAJO KUMARICE ODBIJATI OD TAL, DA SO URADNO LAHKO KUMARICE.

V Delawaru se je prepovedano poročiti zaradi stave.

V ALABAMI JE VELIKO ZAKONOV, KI SAMO ŠE POTRBUJEJO STEREOTIP O INCESTU, KI NAJ BI SE DOGAJAL PO ZVEZNI DRŽAVI. NAJKRUTEJŠI JE VERJETNO TA, DA JE POPOLNOMA ZAKONITO JESTI POVOŽENO ŽIVAL, LE ČE SI JO SAM POVOZIL. NJAM...

STRPNOST MALDIVOV

Če ste mislili, da je francoski zakon o prepovedi burke ekstremen, kar pogledajte zakon na Maldivih, kjer je zločin zapustiti privatno ozemlje z vidnim simbolom vere ali sekte. To vključuje Biblijo, križ, hijab, burko (čeprav so rute popolnoma dovoljene), Davidovo zvezdo in celo duhovniški ovrtnik. Namen tega zakona je strpnost do domačinov in tujcev.

ČE V VELIKI BRITANII NA KUVERTI OBRNETE POŠTNO ZNAMKO NA GLAVO, VAS SMATRAJO KOT IZDAJALCA.

V Angliji je prepovedano jahati konja ali upravljati s kočijo pod vplivom alkohola. Zakon sega v leto 1872, ko avti še niso bili izumljeni.

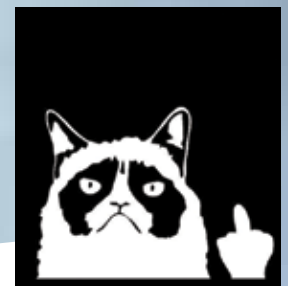
PRAV TAKO JE NEZAKONITO UMRETI V STAVBI ANGLEŠKEGA PARLAMENTA.

V Angliji je obvezno (za moške nad 14 let), da dve uri na dan vadijo streljanje z lokom.

V FRANCII JE PREPOVEDANO PRAŠIČA POIMENOVATI PO FRANCOSKEM OSVAJALCU NAPOLEONU.

Na Danskem morajo starši ime svojega otroka izbrati s seznama že uveljavljenih imen. Na seznamu je približno 18.000 ženskih in 15.000 moških imen. Lahko pišejo oblastem ter prosijo za dodatek določenega imena na seznam, vendar pa ime ne sme biti preveč čudaško.

Zakon izvira iz leta 1658, ko sta bili Švedska in Danska v dvoletni vojni. Takrat je bilo Dancem dovoljeno, da Šveda pretepejo s palico, če pride na njihovo ozemlje prek zamrznjenega morja (v tistem času se je to pogosto dogajalo). Šveda se zakon ne izvršuje več (med drugim tudi zato, ker globalno segrevanje ne dopušča več tako nizkih temperatur, da bi morje zmrznilo), vendar pa ga nihče še ni odstranil.

ŽAL MI JE, DA JE TUDI NAŠA DRŽAVA NA TEM SEZNAMU, A SMO SE VSAJ V NEČEM DOKAZALI, KAJ NE? OD LETA 2018 IMAJO VSI PRAVNIKI NAMREČ PRECEDENS, DA JE POSILSTVO ZAKONITO, ČE JE ŽRTEV SPALA MED NAPADOM, SAJ NAPADALEC NI VEDEL »ČE SI TEGA ŽELI ALI NE«, KOT SE JE PRELEPO IZRAZIL NAPADALČEV ODVETNIK.

PO 31. ČLENU ZAKONA O PROIZVODNJI IN PROMETU S PREPOVEDANIMI DROGAMI SO KAZNI ZA PREPRODAJALCE DEJANSKO ŠE VEDNO ODMERJENE V TOLARJIH. KI JIH POTEM PRERAČUNAVAJO V EVRE, ZATO SO GLOBE POGOSTO ČUDNO EKSAKTNE, RECIMO 239,62 EVRA.

Zakaj je pomembno, da se mladi vključujejo v boj za podnebno pravičnost?

Združeni narodi so ocenili, da letno zaradi onesnaževanja umre več kot 7 milijonov oseb, to je en človek na vsakih 5 sekund. Prav tako ne moremo spregledati vsakdanje stiske podnebnih migrantov, ki jih je bilo v letu 2017 skoraj 20 milijonov. Pomanjkanje podnebne pravičnosti ni problem bodočnosti, ampak konkretna grožnja sedanjosti. Zatorej mladi nismo edini, ki plačujemo ceno podnebnih sprememb, kajti delno jo že vsi; zagotovo pa bomo skupaj s prihodnjimi generacijami plačali najvišjo ceno. Najmanj odgovorni za nastalo krizo tako prevzemamo nesorazmerno breme reševanja le-te in prilagajanja na njene posledice.

Že vrsto let nas svetovni znanstveniki opominjajo na to, kako malo časa nam je preostalo, da zaustavimo podnebne spremembe. Skladno z zadnjim poročilom IPCC imamo tako malo več kot desetletje časa za izvajanje konkretnih ukrepov, s katerimi bi naš planet obdržali pod varno mejo 1.5 °C globalnega segrevanja. Za pozive so bile svetovne elite zaenkrat gluhe. In tudi danes, ko so podnebne spremembe že identificirane kot resen

problem, s katerim se je nujno soočiti takoj, se tisti z največ kapitala in politične moči počasi in le s težavo premikajo. Se vedno namreč podpirajo počasne progresivne spremembe, ki le redko učinkujejo na dovoljni ravni. Za izpostavitve podnebne pravičnosti pa so potrebni precej večji in predvsem pravočasni ukrepi. Mladi se tega dobro zavedamo in verjamemo znanstvenikom; ravno zato se ne strinjamo s počasnim pristopom k boju za podnebno pravičnost.

Za spremembe takih razsežnosti je potrebno, da smo vključeni vsi. Želimo, da nas drugi politični akterji vidijo kot pomembne in nas vabijo k sodelovanju z iskrenimi nameni - pripada nam, da smo slišani in upoštevani. Poleg tega tako velike spremembe zahtevajo tudi dovršen odmerek kreativnosti, plastičnosti in iznajdljivosti. Kdo bolj kot mladi predstavlja moč kreativnosti in inovativnosti?

Zatorej nam pripada, da smo vključeni v boj za podnebno pravičnost, in da nas podprete, saj bomo le skupaj učinkovitejši!

Objavljene fotografije so avtorsko delo fotografinje Nike Erjavec.

<https://www.who.int/airpollution/en/>

https://migrationdataportal.org/themes/environmental_migration

Medvladni odbor za podnebne spremembe

PRAKSA V TUJINI – ŠPANJA (14. 10. – 27. 10. 2018)

Štirinajstega oktobra 2018 smo se izbrana skupina desetih dijakov in dijakinj 4. letnikov ŠC-PET (v spremstvu dveh profesorice) z avtobusom odpravili iz Ljubljane do Milana, nato pa z letalom v Španijo (Sevilla), kjer smo se dva tedna praktično usposabljali pri različnih delodajalcih. Jaz sem prakso opravljala pri podjetju »Taller de Educación«, izobraževalnem centru v Sevilli, ki nudi pomoč pri učenju za šolo, učenju španščine za tujce ipd. Opravljala sem različna dela; npr. promoviranje podjetja na spletu, čiščenje, deljenje letakov, razvrščanje učbenikov.

Od prakse sem pričakovala veliko več. Menim, da za praktično usposabljanje na področju ekonomije to podjetje ni primerno. Nekaj novega zame je bilo vsakodnevno sporazumevanje v angleškem jeziku, tega sem se se že vnaprej zelo veselila. Ugotovila pa sem, da v angleščini v Sevilli niso zelo dobri. Moj sodelavec oz. mentor se je sicer vedno zelo trudil čim boljše govoriti, medtem ko sem bila nad direktorjem podjetja razočarana, saj z menoj ni spregovoril niti besede, čeprav sem veliko časa delala v njegovi pisarni.

Nove izkušnje in spoznanja:

- naučila sem se, da je treba v Sevilli vozniku avtobusa pomahati, da ti ustavi,
- opazila sem razliko v pozdravljanju, saj se v Sevilli večina ljudi pri pozdravih poljubi na lica,
- v mestu se veliko več dogaja kot v Sloveniji,
- veliko ljudi zajtrkuje v lokalih.

Prosti čas:

- odšli smo na ogled Seville, odšli smo do »Plaze de Espana«, nato pa na vožnjo s kočijo po mestu,
- odšli smo v nakupovalni center,
- odšli smo v mesto, kjer smo se sprehodili po leseni strukturi »Metropol Parasol«,
- odšli smo na ogled katedrale, v kateri je tudi grob Krištofa Kolumba,
- odšli smo na vožnjo z ladjico,
- odšli smo na ogled stadiona nogometnega kluba Sevilla,
- imeli smo tečaj španščine, kjer smo se naučili nekaj osnovnih stvari,
- večkrat smo imeli tudi lasten prosti čas, ki smo ga izkoristili za sprehode po mestu, nakupe ali za druženje ob pijači.

Ekskurzija – Gibraltar

Skupaj s skupino iz Poljske smo se z avtobusom odpravili na enodneven izlet proti Gibraltarju. Najprej smo imeli nekaj prostega časa, nato pa smo se podali proti območju, kjer so prostoživeče opice. Do tja nas je čakala dokaj naporna hoja. Ko smo končno zagledali opice, so se nam zdele zelo ljubke, dokler ni ena skočila na dijakinjo, ena pa na profesorico. Po sprehodu med opicami smo se odpravili nazaj in imeli smo še nekaj prostega časa pred odhodom v Sevillo. Všeč mi je bilo, da so kljub temu, da imajo drugačno denarno valuto od nas (gibraltarski funt), sprejeli tudi evre. Komunikacija je bila tu lažja, saj je njihov uradni jezik angleščina.

Ekskurzija – Cordoba

Enkrat smo se z avtobusom odpeljali tudi v Cordobo. Tam smo imeli nekaj prostega časa, med katerim smo se sprehodili po mestu, potem pa smo se zbrali in se skupaj odpravili na kosilo. Nato

smo se odpravili do Velike mošeje, kjer smo videli

veliko dreves z limonami. Vse je bilo zelo urejeno. Zatem smo se odpravili v notranjost mošeje in si jo samostojno ogledali. Bila je zelo lepa in velika, najbolj pa mi je bil všeč strop na določenih delih mošeje. Sledil je povratek v Sevillo. Ulice v Cordobi so se mi zdele v primerjavi s slovenskimi bolj natrpne. Zelo veliko je bilo trgovin s spominki. Zelo veliko je bilo tudi turistov, kar se je opazilo tudi pri dolgi vrsti za vstop v mošejo.

Po čudovitih dveh tednih bivanja v Španiji je 27. oktobra napočil čas odhoda domov, kamor smo prišli en dan kasneje.

Ta izkušnja mi bo za vedno ostala v lepem spominu, saj sem se imela super. Všeč mi je bilo, da smo imeli veliko časa namenjenega različnim ogledom ipd. Spali pa smo lahko malo dlje, saj nismo imeli osemurnega urnika, tako kot v Sloveniji. Ostali so delali pet ur dnevno (9:00 – 14:00), jaz pa štiri, saj se je podjetje odprlo eno uro kasneje (10:00 – 14:00). Postali smo tudi malo bolj samostojni, saj smo le prvi dan imeli spremstvo do delovnega mesta in nazaj. Ostale dneve smo se morali znajti sami (avtobus, hoja po mestu ...). Vesela sem bila, da sem večji del poti imela zraven še dva dijaka. Dijaki in dijakinje smo bili iz različnih razredov, vendar smo se v tem času zelo povezali, se skupaj družili in se imeli res super.

Vsakomur, ki ima možnost opravljati prakso v tujini, bi mu to priporočila, saj je to res edinstvena, zanimiva, poučna in zabavna izkušnja. Poleg tega pa je to tudi dodaten plus pri iskanju zaposlitve v prihodnosti.

IZLET V LONDON ZARADI KONCERTA BTS

Konec prejšnjega šolskega leta sva skupaj s sošolko Nino izvedeli, da bo ena izmed najinih najljubših glasbenih skupin nastopila v Evropi. Na kratko povedano, naslednji dan sva rezervirali karti in planirali let v London.

London je eno izmed najlepših mest v Evropi. Vse od predmestja do Big Bena je mesto polno različnih kultur, starih stavb, muzejev, galerij in gledališč. Želeli sva si ogledati čim več znamenitosti, ampak ker sva v mestu bili le tri dni, sva si morali narediti načrt, kaj si kdaj ogledati.

Prvi dan se je začel v petek. Z Brnika sva odleteli ob 11. Uri zjutraj in v Londonu pristali okoli pol enih. Z avtobusom sva se nato odpeljali do centra Londona in odšli do našega

hostla. Bili sva dokaj utrujeni in malce živčni, saj nisva vedeli kaj pričakovati, ko prideva v najino sobo. Delili sva si jo namreč z sedmimi drugimi ljudmi, ki jih nisva poznali. Hvala bogu je vse bilo v redu. Spoznali sva dve puncici, ki sta tudi prišli v London zaradi koncerta in bili sta res super.

Po ustalitvi v hostlu sva se odločili iti direktno v center Londona in si ogledati "The West End" del mesta. Odločili sva se, da greva najprej do West Enda. Tu se nahaja polno gledališč, večino v povezavi z muzikali kot so Les Misérables, The Book of Mormon, Waitress ... Sprehodili sva se tudi do Big Bena in parlamenta. Big Ben je sicer bil pod konstrukcijo, zato je bil skorajda neprepoznaven. Šli sva tudi preko mosta

Westminster in razgled je bil res prečudovit. V daljavi si lahko videl tudi druge mostove, The London Eye in mnogo drugih ogromnih stavb. Hodili sva naprej ob reki, vse do Shakespearovega gledališča in sproti sva našli ogromno lokalov polnih ljudi. Mesto je bilo res polno življenja. Kamorkoli si se ozrl se je nekaj dogajalo, ali je kdo igral na kitaro, pel ali nastopal. Nekdo je celo igral na dude. Street performerji so nastopali z raznimi akrobacijskimi točkami in ljudje so plesali, ali pa se samo družili ob kavi, ali v parku na travi, kjer so ležali in se pogovarjali. Takoj, ko sva prišli v center Londona sva začutili, da je poln življenja. Ni naju še zadelo dejstvo, da sva dejansko tu. Kmalu zatem je prišel drugi

dan. Zelo sva se ga veselili, ker je bil to dan koncerta. Čeprav je bil koncert le par ur stran, še vedno nisva dojeli, da greva na Wembley Stadion. Prej nama je bil ta stadion poznan le kot kraj, kjer so svetovno znani bandi, kot na primer Queeni, imeli koncerte. Danes, pa je bil končno dan, ko sva ga tudi midve obiskale. Nastopali so BTS, skrajšano za Bangtan Sonyeondan. To je korejska pop skupina, ki je bila sicer poznana le v Koreji in je šele pred enim letom postala zares znana po celotnem svetu. Začela sem jo spremljati, ko sem imela okrog trinajst let. Ko sem prvič videla njihove nastope, sem si takoj obljubila, da bom enkrat šla na njihov koncert. Vedno naredijo nekaj izredno kreativnega. Najbolj se spominjam koncerta, kjer so najeli plesalce s ognjem in so čez celoten oder postavili ognjeno koreografijo v čast njihovi pesmi Fire. Skozi leta sem jih začela sicer malo manj poslušati in čeprav jih nisem tako redno spremljala, sem si na koncert vseeno še vedno želela iti. Sprva se mi je zdelo nemogoče, da sploh lahko dobiva karte. Imela sem občutek, da se bodo razprodale še preden bova lahko dostopali do njihove spletne strani.

Ko mi je Nina povedala, da sva dobili karti, sem najprej iskreno mislila, da se zafrkava. Ampak ne, bilo je resnično! Kamorkoli si pogledal, je bilo polno ljudi. Nekateri so kupovali BTS majice, nekateri so s fotoaparati in mobiteli tekli okoli in se fotografirali. Nekateri so iskali hrano in pijačo, ker so bili po urah čakanja že lačni in midve nisva bili nobeni izjemi. Najprej sva čakali v vrsti za Bomb Light Stick (prodajali so namreč light sticke oziroma lučke za koncert). Vmes sva si odšle še pogledat stojnice, kjer so prodajali majice in BTS plakate. Bila je sicer dolga vrsta do njih, a nama je vseeno uspelo kupiti, kar sva si želeli. Na koncu pa sva se odločili poiskati kakšno restavracijo, a našle sva le bližnji McDonalds. Pred McDonaldsom je bilo najmanj sto ljudi, ki so sedeli na tleh in jedli in burgerje. Celotna situacija je bila zelo fascinantna. Vsi so bili tako utrujeni in lačni, da so prišli pred McDonalds in jedli na tleh, saj ni bilo nikjer več prostora. Kmalu pa je prišel čas koncerta. Odšli sva na stadion in bili ponovno presenečeni nad velikostjo stadiona Wembley. A veste, ko pomislite na Stožice, in se vam zdi, da je ta stadion dokaj velik ... No ja, to je bilo

točno tako, ampak 10000 - krat večje. Ko se je koncert začel, je kar naenkrat postalo vse tako glasno in toliko luči se je prižgalo vsepovsod, da sem bila na koncu skoraj gluha in slepa. Vseh devetdeset tisoč ljudi je pelo in plesalo in kričalo, sploh se nisi zavedal, da že tri ure stojiš in se samo dereš. Koncert je bil res, res neverjeten. Z največjim veseljem bi ga ponovno obiskala.

Naslednje jutro sva se zbudili rahlo izmučeni, ampak še vedno čisto navdušeni nad koncertom. Za zadnji dan sva se odločili, da si greva pogledat še muzej Sherlocka Holmesa. Muzej je bil kot hiša polna starinskega pohištva. V njej naj bi nekoč živel detektiv Sherlock Holmes in njegov prijatelj John Watson. Bilo je res urejeno in vso pohištvo je bilo lepo ohranjeno. Imeli smo tudi vodiča, ki nam je razložil, kako je takrat potekalo življenje v Londonu in s kakšnimi detektivskimi primeri se je Holmes ukvarjal.

Po muzeju sva odšli nazaj v center in se samo sprehajali naokoli. Ogledali sva si še Buckinghamsko palačo in se spočili v Hyde Parku. Šli sva tudi v M&M's World in se sprehajali ob reki do Tower Bridga. Zadnji dan je bil zelo sproščen. Domov sva odšli naslednje jutro. Vstali sva okoli petih in se poslovili od Londona. Bil je res fantastičen izlet in trenutno komaj čakam na dan, ko se bom vrnila nazaj.

08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB 08RAZ1 DDB

OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB OBRAZI DDB

087

VSE NOVO, VSE TUJE ...

Prtljaga – spakirana. Starši- adijo. Mi – prestrašeni.

In tako se je začelo! Vsi polni pričakovanj, želja in strahov, smo se 1. septembra zbrali v dijaškem domu, kjer bomo preživeli naša bodoča srednješolska leta. Ravnateljica in vzgojitelji so se nam predstavili, a vsi smo bili preveč vznemirjeni za klepetaje. K sreči smo kmalu prišli do konkretnih tem in se nastanili v naše sobe. Spoznali smo naše sosočevalce in ponoči zaplavali v svet sanj.

Prva noč je bila za vse težka in bili smo prestrašeni, saj nas je naslednji dan čakal prvi dan srednje šole. Ta se je odvil za vsakega drugače. Spoznali smo nove sosočevalce, novo okolje in nove učitelje, velikega dne pa je bilo kmalu konec.

Prvi teden je vključeval veliko navajanja, zabave in plesa. Spoznavni ples se je namreč odvil prvi četrtek in skupaj smo zaplesali vsi letniki ter se (kot je bil namen) bolje spoznali. Prvi letniki imamo ples v dobrem spominu in komaj čakamo na naslednja druženja. ;)

Prvi teden je minil, a po kratkem vikendu smo bili že vsi zagnani, da se vrnemo v šolske klopi in naš drugi dom, dijaški dom. Počutili smo se za odtenek bolj domače kot prvi teden, a šolska snov je postajala vedno bolj zahtevna, zato so nam učne ure prišle še kako prav (tudi če smo kdaj malo poklepetali).

Ta četrtek pa je sledila še ena zabavna dejavnost za spoznavanje in povezovanje dijakov, to večer ob ognju. Zbrali smo se v toplem jesenskem večeru ter se še bolj pogreli ob tabornem ognju in dobri družbi. Najedli pa ob hrenovkah in pečenih penicah. Zapeli smo, zaplesali, potem pa še trdno zaspali. Zopet je na vrata potrkal naš najljubši dan v tednu in odpravili smo se domov.

In zdaj smo tu, v tretjem tednu našega bivanja v dijaškem domu. Nekatera pričakovanja so se uresničila, nekatera ne, želje prav tako, a strah je kmalu zbledel.

A brez skrbi, izzivov še ni konec. Čaka nas še celo šolsko leto ocen, zabave in preklepetanih učnih ur, tako da se slišimo v prihodnji številki. ;)

Z ljubeznijo, Fazanček Puranček!

House Rules

1. If you open it, close it.
2. If you turn it on, turn it off.
3. If you unlock it, lock it.
4. If you break it, fix it.
5. If you can't fix it, call someone who can.
6. If you borrow it, return it.
7. If you use it, take care of it.
8. If you make a mess, clean it up.
9. If you move it, put it back.
10. If it belongs to someone else and you want to use it, get permission.
11. If you don't know how to operate it, leave it alone.
12. If it doesn't concern you, don't mess with it.

NASVETI ZA NOVINCE KAKO LAŽJE »PREŽIVETI« V DIAŠKEM DOMU BEŽIGRAD LJUBLJANA

Če je za večerjo mesni burek, je pekarna
VIJA VAJA tvoja najboljša izbira.

Ko slišiš glasne, škripajoče čevlje
varnostnika, hitro ugasni luč in počakaj, da
odkoraka stran ali pa daj umazano majico
na spodnji rob vrat, da ne vidi luči.

Nikoli ne pojdi v knjižnico tiskat med
učnimi urami, saj boš za en list papirja
čaka/-a tri ure.

Če bivaš v pritličju, si zvečer zagrne zavese,
če nočeš, da te vsak mimoidoči pogleda,
brez da bi ti to videl/-a.

Ob petkih so najboljša kosila, kljub temu
da jih gre večina že domov.

Ko prosiš za izhod, reci da gre za »šolske
zadeve«.

Tudi če nisi ravno tip za zabave, pojdi na
domske ples, saj se po navadi streže
hrana.

Če nočeš, da se ti v kopalnici nabere
plesen, po tuširanju odpri vrata in prižgi
ventilator.

Če imaš preveč stvari in jih nimaš več
kam dati ali preprosto hočeš kaj skriti,
dvigni vzmetnico, pod katero je še veliko
prostora.

»Mirror selfie–ji« ti ne bodo uspeli na tej
foliji.

Ne, nisi edin-i/-a, ki mu ne dela Wi-Fi.

Ko so plesi, jih ne zamudi, ker so fajn
priložnost za nova spoznanja in sprostitve
od šole.

Čimprej naveži dober stik s svojim
vzgojiteljem, ker se ti bo zagotovo
obrestovalo.

Verjameš v teorije zarote?

"Odvisno od teorije. V ene ja v druge ne."

"Se ne ukvarjam s tem, saj imam življenje."

"Verjamem."

"O, ja."

"Da. V nekatere verjamem."

Kaj te spravi v smeh?

"Najbolj me nasmeje Žan Jerman."

"Dobre šale, neumni odgovori sošolcev.."

"Moja sestra, smešni videi."

"Neumne šale, sploh interne šale s prijatelji."

Kaj ti povzroči »kurjo polt«?

"Kurjo polt mi povzroči zelo lepa pesem ali res srečen konec pri filmu.."

"Misel na to, da imam naslednji dan spet tri ure matematike za nadomeščanje (ker se mi res, res, res, ne da več)."

"Kurjo polt mi povzroči odprto okno in mrzla voda."

"Nič."

Kako se zaščitiš pred negativno energijo?

"Družim se s prijatelji, ki me nasmejejo."

"Negativno energijo knockavtiram."

"Več se smejem."

"Negativna energija ne obstaja."

"Na žalost se pred njo ne morem (ne znam) zaščitit, ker izhaja iz mene."

DO SREČE S HUMORJEM

Smeh – izrazno vedenje človeka, ki se običajno pojavi kot odziv na komično ali razvedrilno situacijo. Torej, ko nam je nekaj smešno, se smejimo. Ko nas nekaj ali nekdo razveseli, se smejimo. Smejanje je dobro tako za dušo kot telo. Sprostite vaše telo – mišice v vašem telesu se tudi 45 minut po koncu smejanja počutijo bolj sproščene.

Odpornost – smeh zniža raven stresnih hormonov, ki lebdi po našem telesu, zato naš imunski sistem deluje veliko bolje in se z večjimi močmi brani pred boleznimi in virusi.

Sprostite endorfine – to so naravne kemične snovi, ki nam jih smeh prinese (zares lepo zalogo).

Endorfini izboljšajo naše počutje in lahko v nekem trenutku celo zmanjšajo bolečino.

Izboljša razpoloženje – zelo težko je občutiti žalost in tesnobo, ko se na ves glas smejimo. Seveda nas smeh razvedri in popravi naše razpoloženje. Celotno v težkih časih nam smeh pomaga, da se počutimo vsaj nekoliko bolje.

Naslednjič, ko se boste pošteno in od srca nasmejali, torej ne pozabite, da ste veliko naredili tudi za svoje zdravje in srečo.

DEJSTVA O SREČI

Najbolj nerazumljen fenomen na svetu; vsakdo bi jo rad dosegel, vendar se zdi, da o njej nihče ne ve nič.

Stanje popolne zadovoljitve in odsotnost vsakršne želje.

Zelo pomemben pojem za človeštvo.

Gledanje pol ure komedije na dan naj bi znižalo raven stresnih hormonov in zmanjšalo možnosti za obolenja srca.

T. P. : Po navadi grem stran od ljudi in poskušam kaj prebrati. Občasno pa tudi 'težim' mojim prijateljem.

K. P. : Jem, pijem, spim.

L. L. C. : Poskušam spremeniti perspektivo, iz katere gledam, poskušam videti večjo sliko, iz katere se vidi, da moja situacija sploh ni tako slaba. Pa nasmejim se, tudi če je od začetka prisiljeno, je čez par sekund pristno. Če sem pa slučajno sama v sobi, ko sem slabe volje, imam pa »dance party«, dam si glasbo naglas, začnem plesati in avtomatsko postanem boljše volje.

K. B. : Velikokrat rada prespim kakšne težke dneve, ampak se pa trudim poiskati nekaj pozitivnega v vsakem dnevu.

DOMSKA ANKETA NA RAZLIČNE VARIACIJE TEORIJE ZAROTE

Anketirani so bili naključni in izbrani dijaki. Njihove inicialke hranimo v uredništvu. Pa pogledjmo, kaj so nam povedali na mešani izbor vprašanj, ki so lahko plod kakšne teorije zarote ali pa s tem nimajo nobene veze.

1 Katere vrste grozljivk imaš najraje?

- Psihološke. 10X
- Paranormalne.
- Paranormalne.
- Fizične.
- Grozljivke mešane s humorjem.
- Grozljivke z zanimivo zgodbo in psihološkim ozadjem.
- Nisem pogledala še nobene.
- Grozljivke z nadnaravnimi bitji.
- Strašne.
- Grozljivke, ki so dejansko strašne ter imajo zgodbo.

2 Bi na hodniku ob 00.00 raje srečal klovna, srhljivo lutko ali razjarjenega varnostnika Miha, zakaj?

- Klovna, ker me ne strašijo.
- Miha, ker me je ostalih dveh izbir bolj strah kot njega.
- Klovna, ker me je drugih dveh stvari bolj strah.
- Lutko, ker mi gre varnostnik občasno na živce, za klovna pa mi je vseeno.
- Klovna, saj sem sam en klovn in jih od nekdaj obožujem.
- Klovna, ker bi bilo enostavno smešno.
- Lutko, ker ni živa stvar.
- Miha, ker je človek oz. živa oseba.
- Lutko, ker me Miha straši in klovn prav tako.
- Klovna, ker je lutka preveč srhljiva in klovn mi ne bo dal ukora.
- Klovna, ker mi gre varnostnik na živce, srhljiva lutka pa je najhujša stvar, ki jo lahko srečaš na hodniku.
- Lutko, ker je varnostnik preveč strašen in je klovn brezpomenska tretja možnost.
- Lutko, ker se mi zdi najmanj resnična možnost.
- Lutko, ker se mi zdi najmanj resnična možnost.
- Miha, ker sem ga navajena.
- Lutko, ker sem navajena videti čudne stvari.
- Miha, ker me ne bo ubil.
- Miha, ker obstaja.
- Miha, ker se z njim dobro razumem.

3 Imaš kakšno nenavadno fobijo, katero?

- Da, strah me je večnosti.
- Da, strah pred kačami.
- Da, strah pred pajki.
- Da, strah me je, če je preveč ljudi na meni in to se odraža v mojem spolnem življenju.
- Da, klavstrofobija.
- Da, strah me je stati v bližini velikih predmetov - kot je npr. križarka.
- Ne.
- Da, ne prenesem, če mi kdo šepeta na uho.
- Ne.
- Da, strah pred pajki.
- Da, bojim se višine in rib.
- Da, strah me je ptičev, specifično golobov.
- Ne.
- Da, bojim se zadrževati v bližini pokopališč in verskih ustanov v večernih urah.
- Da, strah pred lazarji.
- Da, strah me je žuželk in morskih psov ter filma ET vesoljček.
- Da, strah me je, če me kdo dvigne in dolgih krtin od voluharjev.

4 Zaupaš svoji intuiciji?

- Odvisno od situacije, če se mi ne zdi zadeva preveč tvegana.
- Da, ker me nikoli ne razočara.
- Ne, ker se vedno izkaže, da se motim.
- Da, ker imam vedno prav.
- Da, ker tako mislim v tem trenutku.
- Občasno, odvisno od situacije.
- Da, ker me nikoli ne razočara.
- Da, ker vem, da bo odgovor v situaciji pravilen.
- Navadno ja, ker se tako lažje prepustim toku življenja.
- Včasih.
- Da, ker se izkaže, da imam v večini primerov prav.
- Da, ker sam sebi zaupam.
- Ne.
- Da, ker zaupam samo sebi.
- Da, ker je v večini vedno prav.
- Da, ker se nikoli ne motim.
- Da, ker zaupam svojemu šestemu čutu, ki je v večini primerov pravilen.

-Da, ker imam dober občutek glede tega.

-Da, ker me vedno reši iz zagate.

5 Ali se ti zdi, da je bil potop Titanika načrtovan, imaš kakšno teorijo o tej temi?

- Ne. 10X
- Da, vendar nimam teorije.
- Da, nimam teorije.
- Da, zaradi denarja se je glavnim zdelo, da bodo s tako vročo dramo dobro zaslužili.
- Da, Bog je poslal ledeno goro, v katero se je zaletel Titanik, da bi imel več prijateljev v nebesih.

6 Zakaj misliš, da ima večina ljudi raje svetlobo kot temo?

- Ker imajo ljudje radi nadzor nad svetom, ki ga lahko vidijo.
- Zaradi družbe.
- Ker na svetlobi vidimo vse in vemo kaj se dogaja.
- Zaradi jamskih ljudi.
- Ker gledajo ljudje preveč grozljivk, zaradi katerih jih tema straši.
- Ker je ljudi preprosto strah teme.
- Ne bi vedela, ker imam osebno raje temo kot svetlobo.
- Ker smo bili v prejšnjem življenju rastline, ki za fotosintezo potrebujejo svetlobo.
- Osebno imam raje temo, zato mi občutek »imeti rad svetlobo« ni znan.
- Zaradi tega, ker smo ljudje že od nekdaj nagnjeni k iskanju svetlobe.
- Zaradi evolucije, ker se v temi skriva neznano.
- Ker na svetlobi vidiš okoli sebe in se v življenju bolje spopadaš na svetlobi kot v temi.
- Ker se na svetlobi ljudje počutijo varnejše.
- Ker se ljudje v temi počutijo ujet, svetloba pa jim daje občutek topline.
- Ne vem kako je, saj imam rada temo.
- Ker je na svetlobi vse jasno in ni nič skrito.
- Ker ljudje vidijo kaj se dogaja pred njimi.
- Ker v temi nič ne vidiš.
- Ker je občutek, da imaš nadzor nad

tem, kaj je okrog tebe, veliko bolj tolažil en kot občutek nevednosti.

7 Bi bil raje zaprt v sobi s serijskim morilcem za 24 ur ali pristal na sredi Atlantskega oceana in tam bil 24 ur? Povej eno prednost izbranega.

Morilec, ker ni nujno, da se mu bo ljubilo ubiti prav mene.

Sredi oceana, ker so mi vseč ribe.

Morilec, ker bi me v oceanu pojedli morski psi, serijskega morilca pa bi prepričala, da sem tudi sama serijska morilka.

Morilec, zaradi plastike v oceanu raje ne bi bil tam.

Morilec, ker se sredi oceana nimaš s kom za pogovarjat.

Sredi oceana, ker imam rada morje.

Morilec, ker je ocean poln strašnih živali, ki se jih bojim.

Morilec, ker imam fobijo pred morskimi globinami.

Sredi oceana, ker imam tam večjo možnost preživetja.

Sredi oceana, ker tam sigurno preživiš.

Sredi oceana, ker imam večjo verjetnost preživetja.

Morilec, ker ga lahko z besedami prepričam v to, da me ne ubije.

Morilec, ker me je od nekdaj zanimalo, kako se obnašajo serijski morilci.

Morilec, ker ga lahko osvajam.

Morilec, ker bi me sredi oceana pojedli morski psi, z morilcem pa bi lahko imela »deep« pogovore.

Morilec, ker imam proti njemu možnost, da se branim, proti morskim psom pa ne.

Sredi oceana, ker je manjša možnost, da umrem.

Sredi oceana, ker rad plavam.

8 Verjameš v naključja ali usodo?

-Usodo. 7x

-Naključja.

-Naključja.

-Oboje.

-Naključja.

-Naključja.

9 Kakšno fizično moč misliš, da ima um na telo?

-Veliko moč, saj možganov še nismo dokončno raziskali.

-Je nima/ima majhno moč.

-Srednjo/majhno moč.

-Srednjo moč.

-Veliko moč. 5x

-Majhno moč.

-Je nima.

-Je nima.

-Srednjo moč.

-Veliko.

-Srednjo moč.

-Majhno moč.

-Nima velike.

-Srednjo moč.

10 Misliš, da je bil pristanek na luni zaigran? Nam NASA laže?

-Ne. 6x

-Da. 11x

- /

10. Kakšno fizično moč misliš, da ima um na telo?

Veliko moč, saj možganov še nismo dokončno raziskali.

Je nima/ima majhno moč.

Srednjo/majhno moč.

Srednjo moč.

Veliko moč. 5x

Majhno moč.

Je nima.

Je nima.

Srednjo moč.

10. Veliko.

10. Srednjo moč.

10. Majhno moč.

10. Nima velike.

10. Srednjo moč.

11. Misliš, da je bil pristanek na luno zaigran? Nam NASA laže?

Ne. 6x

Da. 11x

11. /

12. Ali verjameš v to, da so nezemljani zgradili Stonehenge?

Ne. 16x

Da. 5x

13. Ali misliš, da bo konec sveta povzročil človek ali neka druga (višja) sila?

Višja sila. 6x

Človek. 12x

Druga višja sila (približevanje sonca).

14. Verjameš, da sveta ne vodilo politiki, ampak neka druga višja sila, politiki pa so le posredniki?

Velika možnost je, da svet vodijo višje sile.

Nobeden ne vodi sveta.

Politiki. 10x

Višja sila. 4x

Nobeden ga ne vodi, vsak človek vodi svoje življenje.

Da.

15. Se ti zdi bolj logična matematika ali početje v grozljivkah (recimo izpad elektrike)?

Matematika. 11x

Početje v grozljivkah. 7x

Početje v grozljivkah.

16. Meniš, da letalska družba med strmoglavljenjem leta noče, da preživiš?

Ne, menim da hočejo, da preživiš.

10x

Ne, menim da hočejo, da preživiš.

8x

Ne vem.

17. Te je film/serija/strip že kdaj tako navdihnil, da si začel verjeti v obstoj te stvari?

Da. 11x

Ne. 8x

Z MAJHNIMI DEJANJI LAHKO DELAŠ ČUDEŽE. ON JIH – VZG: MARKO KRAŠOVEC

Vnjegovi skupini sem šele pet mesecev, a je njegova prodornost name takoj naredila vtis. Vzgojitelj Marko je človek predan življenju in veri v mlade, hkrati pa se je izkazal za odličnega sogovornika. Bralcem Cenzure je prvič v zgodovini zaupal svojo pot do poklica vzgojitelja, mnenje o trenutni politični situaciji in predvsem podelil nekaj nasvetov iz srca.

Se lahko opišete v treh stavkih?

Sem človek. Sem živ. Rad se učim od dijakov.

Kakšna je bila vaša pot do poklica vzgojitelja?

Od nekdaj sem vedel, da želim pomagati ljudem. Nisem pa vedel, da me bo to pripeljalo do dela z mladimi. Tako kot večina mladih sem iskal svojo pot. Ni bilo tako enostavno. Veliko sem premišljeval o sebi, delal, študiral. Marsikaj sem počel. A zgodilo se je nenadoma. Zelel sem poizkusiti, ker sem tudi sam odrasčal v dijaškem domu. Jasno mi je bilo samo to, da želim delati z ljudmi. Potem pa se je zgodilo v trenutku. Pred 23. leti sem prišel v DDB in povprašal po delu vzgojitelja. Takoj naslednji dan so odobrili mojo prošnjo in čez teden dni sem začel z delom. Preprosto, upal sem si! Ustvaril sem si osnovno pot; vedel sem, da se rad pogovarjam, da me zanima življenje in da ga želim spoznati. Pot me je pripeljala do sem.

Ste zadovoljni?

To je bil zame izziv. Nisem vedel

kako premišljuje mladostnik. Imel sem že nekaj delovnih izkušenj, ampak sem se še iskal. Danes sem zelo srečen, da je tako, kot je. Predvsem pa sem počaščen, da sem lahko med mladimi.

Torej ste potešili vodilo »pomagati ljudem«?

Ja, sem. Ni enostavno. Ravno nasprotno, polno je nenavadnih dogodkov, izzivov, presenečenj in novih spoznanj. Delo z ljudmi je težko, z mladimi pa še toliko bolj odgovorno. Dostikrat nosim tudi njihovo breme.

Ste takrat pred 23. leti pričakovali, da boste toliko časa tukaj?

Ne. Vse skupaj sem vzel kot izziv.

Kaj konkretno je največji izziv vašega poklica?

Da je mladostnik čimbolj uspešen v

šoli in življenju. Ustvarjalen, aktiven, da si upa preizkušat.

Kaj je za vas strogost?

Ne vem, ker nisem strog vzgojitelj. Zanimivo pa je, da me dijaki vidijo tako.

Kaj vas navdušuje pri mladih?

Verjamem v mlade, ker želim verjeti v mlade, ker ste prihodnost, ker imate moč spremeniti družbo, sistem. Od šolskega do političnega in vsega, kar se v družbi mora spremeniti za lepši svet.

Mislite, da samo verjamemo ali dejansko lahko spremenimo svet?

Jaz vem, da ga lahko. To je del mojega poklica. Mladim dati spoznanje, da imajo moč in možnost spremeniti svet. Samo odločiti se morajo in verjeti v svoje odločitve.

Kaj menite o trenutni situaciji glede šolskega štrajka, ko smo mladi stopili na ulice, pa smo ostali neslišani s strani vlade?

Zal mi je. Želim si, da bi bili vsi Grete. Vsi mladi bi se morali zavedati, da nihče drug zaenkrat ne bo spreminjal sveta za vas. Družba je preveč globoko v kalupu, ki ustreza bolj peščici kot večini. Vi ga lahko spremenite. V EU bi moralo biti 10 milijonov Gret, ki bi šle na ulice in vztrajale pri spremembah. Pri nas si želim boljših in enakih pogojev za študij, prenovljen šolski sistem, boljših delovnih pogojev (da se mlade ne bi izkoriščalo), boljše plačilo za delo mladih, sprememb oz. ukinitve študentskih servisov, ki izkoriščajo mlade, več možnosti za pridobivanje delovnih izkušenj, boljše možnosti pri ustvarjanju družine, neprofitnih stanovanj, finančne ugodnosti in spodbude. V mlade se premalo vlaga in to me moti. Preveč so odvisni od drugih - staršev. Z majhnimi dejanji lahko delaš čudeže.

Veliko moč imate mladi tudi z volilno pravico. Ampak koliko mladih se sploh zaveda dogajanja v družbi? Koliko mladih sploh gre na volitve? Koliko mladih se politično opredeljuje?

Premalo. Zato je situacija taka. Samo po sebi se v življenju nič ne spremeni. Zakaj bi se spremenilo, če se delamo, da je vse v redu? To me skrbi. Ni mi všeč. O tem bi se moralo več govoriti, predvsem v šoli. Ne bi smelo biti vse samo okrog praznega učenja, temveč okrog znanj, ki jih potrebujete za življenje, več praktičnih in uporabnih

veščin. Mladi bi morali poznati politični sistem in družbo, osnove ekonomije, davke, delo z denarjem (kako varčevati), zakonodajo, komunikacijo, kako zagovarjati svoje stališče, zdrav način življenja, prehrana ... Skratka morali bi imeti več informacij, da bi se o teh stvareh lahko kritično pogovarjali.

Kaj je vas navduševalo, ko ste bili mladi?

Verjel sem vase in svoje sposobnosti. Veliko sem premišljeval o sebi, sistemu, drugih. V sebi sem bil borec. Ni bilo lahko. Dostikrat sem trpel. Na žalost mi drugi tudi niso znali oz. mogli pomagati. Imel sem prijatelje, šport. Zavedal sem se moči ustvarjanja in vpliva na družbo. Vedel sem, da bo bolje.

Kaj se vam zdijo pasti sodobnega sveta?

Pasivnost, virtualni svet, moč kapitalizma, stres, ki ga mladi nosijo, da ne smejo preveč govoriti o sebi. o

tem, kje so stiske.

Je bilo to nekoč lažje?

Ne, lažje ne. Težko je govoriti, kaj je lažje kaj težje. Bistvo je, da mladi preveč nosijo svoje breme.

Zakaj se to dogaja?

Ugibam, da ker morajo bit uspešni, taki, taki in taki. In ker niso taki, se ne upajo izpostaviti.

Lahko podate kakšen primer, kje bi se morali mladi izpostaviti?

Želim si, da bi mladi v šoli izpostavljali, da sistem ni v redu. To bi morala biti stvar generacije, ne posameznika, da izpostavlja napake sistema, pri katerem trpijo tako učenci kot učitelji. Skupaj z učitelji je potrebno govoriti in izpostavljati. Ker je drugače vse v redu. Glavni pokazatelj, da temu ni tako, so stiske, psihične motnje in posledice, zdravstvene težave, občutki nemoči in neuspeha, nenazadnje tudi visoka stopnja samomorilnosti med mladimi v Sloveniji. Slovenci kot da se ne želimo izpostavljati, ker nočemo kazati svoje šibkosti in drugačnosti. Imamo dobre možnosti za izboljšavo. Eni redki imamo brezplačno šolanje. Metode in tehnike učenja bi morale biti obrnjene proti znanju in sposobnostim. Zdaj niso.

Vem, da ste velik ljubitelj narave. Kako v poplavi tehnoloških izumov še vedno najdete prostor znanju?

Nisem pod vplivom telefona. Jaz sem za kvalitetne pogovore in odnose, ki temeljijo na soočenju dveh bitji in ne naprav. Narava me

“Preprosto, upal sem si! Ustvaril sem si osnovno pot; vedel sem, da se rad pogovarjam, da me zanima življenje in da ga želim spoznati. Pot me je pripeljala do sem.”

sprošča, najdem stik s sabo, notranji mir, svobodo in svet vidim v drugačni luči. Za naravo in gibanje si vzamem čas, ker si ga moram.

Poleg narave pa ste tudi strasten športnik. Kaj vam daje šport?

Bolj gibalec kot športnik (smeh). Šport mi daje občutek svobode, boljše kvaliteto življenja, lažje ustvarjam in sem uspešen. Imam stik s seboj. To je zame osnova, življenje.

Kateri šport vam je najbližje?

Moja osnova je sedaj hoja. Večurna, ko dela celo telo. Veliko hodim v gore, toda ne plezam, ne izzivam. V preteklosti sem se ukvarjal tudi z borilnimi veščinami, košarko, streljanjem, plavanjem, tekom. Moje najljubše prevozno sredstvo je kolo. Se vedno rad smučam, tudi tečem na smučeh, celo drsam. Sicer pa redno hodim v fitnes, da ohranjam gibljivost in moč.

Kako se vaše odraščanje razlikuje od našega?

Zdaj je več možnosti, informacij in aktivnosti. Glede vsega; gibanja, športa, hrane, bolezni. Mladi veste veliko več stvari. Vedno me preseneča, kaj vse vas zanima, kaj vse veste. Glede na moje čase. Ni enako. Se vedno pa se mora vsak znati po svoje.

Glede na to, da bodo to Cenzuro brali sveže pečeni prebivalci

DDB-ja, me zanima, kako gledate na koncept dijaških domov, da gre otrok tako hitro od doma?

To je super, ne glede na predispozicije. To je lepa šola in pot k odraslosti, k zavedanju samega sebe, k prilagajanju in k življenju v skupnosti. Preizkušnja. Tudi življenje v mešanih skupinah se mi zdi super stvar in nujno potrebna za skupno življenje. Sem ponosen, da delam v dijaškem domu, ki je organiziran na tak način.

Kaj bi svetovali novincem?

Obrnite se na svojega vzgojitelja, on ni učitelj. Pogovarjajte se z nami. Naša osnovna naloga je, da vam pomagamo. Glavni povod, da ste tukaj, je šola, ampak je še veliko drugih stvari; od življenja v skupnosti, aktivnosti, ustvarjanje novih odnosov, odkrivanju sposobnosti. Usedite se k nam in se z nami pogovarjajte.

Zdaj pa še vprašanje povezano s tematiko Cenzure. Kaj je za vas kriminal?

Vse kar je povezano z nasiljem, goljufijo, prevaro, izkoriščanjem.

Se v dijaškem domu srečujete z njim?

Ne. Mogoče nekoč, ko sem začel, zdaj pa gotovo ne. Naš dom je zelo varen, to me veseli.

Kaj pa v svetu?

Preveč ga je.

Kaj bi svetovali mladim, ki se iščejo?

Veliko mladih v času srednje šole točno ne ve, kaj bi radi počeli v življenju oz. kaj bi študirali. Večina mladih se išče, predvsem preko študija in potem preko dela. V sebi si želim, da bi imeli mladi več prostora za raziskovanje sebe, kaj bi študirali in kaj bi radi delali v življenju (da bi družba to podpirala). Da bi po končani srednji šoli lahko delali kot prostovoljci in bi bilo to »normalno«, dobili izkušnje, da vidite kaj sploh je delo, ki vas zanima, ker študij ti tega ne da. Visokošolsko izobraževanje ni delovna izkušnja. Trend sodobne družbe je opravljati več poklicev.

Kaj bi za konec sporočili bralcem?

Verjemite in zaupajte vase. Premišlujte o sebi in se pogovarjajte, razvijajte talente in sposobnosti. Ustvarjajte si svojo pot. Ne primerjajte se z drugimi. Upajte si. Zaupajte, da bo vse ok. Konec koncev v življenju niste sami, tukaj so tudi drugi, ki vas podpirajo in pomagajo, starši, prijatelji, učitelji in tudi vzgojitelji.

SVŠGUGL

Vsi poznamo ti dve kratici. Predstavljata namreč šoli, ki že mnogo let veljata za največja rivala. Gotovo ste že kdaj slišali iz ust kakšnega »guglarja« podobne besede kot so: »Ah, pogledj tega gradbenika!«. Pa tudi dijaki Srednje gradbene, geodetske in okoljevarstvene šole, se prav pogosto ne ubranijo ostrih opazk namenjenih umetnikom in njihovem tako rekoč drugačnemu pogledu na svet. Kaj pa je tisto, kar nas pravzaprav tako razlikuje, a hkrati tudi združuje?

»Trije grejo mimo, štirje od njih kadijo.« Tako je nekoč neka »dramka« gradbenike opisala, lahko bi rekli pravzaprav do potankosti. Četudi dijaki Gugl-a sami kdaj sežejo po kakšnem tobačnem izdelku, se jim vseeno zdi nekoliko moteče, da se dušijo v oblaku dima, medtem ko se odpravljajo na športno vzgojo ali pa v A stavbo.

Čeprav je bilo to nekdanje rahlo smešno, se danes »guglarjem« ne zdi več zanimivo, ko dijaki SGGOŠ-ja za pripadnicami nežnejšega spola požvižgavajo ali pa se derejo raznorazne obsesne pripombe. Ker pa so guglarji in guglarke znane po nabrušenih jezikih, se bodo dijakinje z lahkoto in brez premisleka uprle gradbenikom s sarkazmom, ki pa ima v sebi tudi pridih cinizma.

Guglarji pa se iskreno zahvaljujejo našim bodočim gradbincem tudi zato, ker so svojo delavnico namestili ravno med njihovimi učnimi prostori (B stavba) in pa plesno-gledališko dvorano tako, da si umetniki vsakič znova pretegnejo svoje kratke nožice in tako tvegajo izgubo približno devetih kalorij in pravočasnega prihoda na pouk.

Ne glede na vse nesporazume, ki sta jih bili deležni šoli, pa bi morali biti dijaki SVŠGUGL-a navsezadnje hvaležni SGGOŠ-ju, predvsem pa njihovi telovadnici, v kateri poteka njihova športna vzgoja. Omogoča jim vadbo v fitnessu, prostorne garderobe in pa seveda tudi izredno urejene toaletne prostore.

TOMAŽ ZEVENIK

Letos smo v dijaškem domu opazili, da so hodniki doma in jedilnica polepljeni z plakati, ki spodbujajo k navijanju. Pravi, da se bo uslužbenec DDBL kuhinje udeležil najbolj znanega kulinaričnega šova v Sloveniji – MasterChef. Čeprav je že konec šolskega leta in je vsem že pošteno vroče, je kuhinja še zmeraj v polnem zamahu in ravno tako tudi njeni delavci. Kljub temu si je Tomaž prijazno vzel čas, da je odgovoril na par vprašanj o tekmovanju. Tudi če vam kuhanje in kuharski šovi niso ravno po vašem okusu, morda v tem intervjuju najdete kakšno spodbudno besedo in sodelovanje v takem šovu spoznate z malce drugačne perspektive.

Hvala, da ste si vzeli čas za tale intervju za domski časopis. Ker je najverjetneje veliko dijakov spremljalo letošnji MasterChef, smo se odločili za Cenzuro opraviti intervju, saj ste v samem šovu prišli zelo daleč. Kot prvo nas seveda zanima, kaj vas je sploh privedlo do tega, da ste se prijavili na šov, ste o tem razmišljali že dolgo časa, ali vas je morda kdo spodbudil k temu, ali pa je bila odločitev hitra, instinktivna?

»Glede moje prijave na MasterChef je prišlo do ideje v moji bivši službi, ko so me moje sodelavke »drezale«, da saj znam veliko, pa naj se še prijavim na MasterChef. Potem, ko je bilo konec moje delovne pogodbe, sem si rekel, zakaj pa ne, prijavil sem se, bil sprejet na prve avdicije, kar je prva stopnička do oddaje.«

Kako pa poteka prva avdicija?

»Avdicija ... Najprej je to dvourni pogovor, nato eno uro kuhaš pred žirijo, ki se nato odloči ali si ali nisi za to, kako se obnašaš pred kamero, če si naraven, ali se samo delaš ...«

So ti žiranti isti kot v sami oddaji?

»Ne, ne, to je team, ki je pač odgovoren za to oddajo.«

Ko ste po vseh opravljenih avdicijah prvič prišli v MasterChef kuhinjo, kakšen je bil občutek, kako daleč ste sploh nameravali iti na začetku? Ste že od samega začetka šli na zmago, ste imeli kakšne osebne cilje, ki ste jih želeli

doseči?

»Moj cilj je bil ne iti domov v prvi oddaji, samo to. Drugače pa, kolikor bi pač šlo. Nikoli v bistvu nisem šel »na zmago«, moj cilj je v bistvu bil, dokazat sam sebi in drugim, koliko sem sploh zmožen v tej oddaji. Moj cilj je bil razviti sam sebe.«

Koliko časa je trajalo snemanje?

»Dva meseca. Ko greš ven iz oddaje, greš nazaj v navadno življenje.«

Slišala sem, da časovna omejitev, ki jo imajo tekmovalci za izziv, ne odstopa od te, ki jo povedo v oddaji. Torej, če imaš eno uro, kuhaš dejansko eno uro. Kaj je torej najbolj stresno pri kuhanju – časovna omejitev, kreiranje, dokazovanje žirantom?

»Da, to je bila dejanska časovna omejitev. Stres pa je odvisen od vsakega posameznega izziva. V parih izzivih ga sploh nisem čutil. Dobil sem nalogo, ki sem jo opravil čim hitreje – kar bo, pa bo. Čas sicer je neka omejitev pri uporabi tehnik na primer, ampak vse je odvisno od tebe. Ko si v časovni stiski, da te ta ne povozi, vzemi si toliko časa, da premisliš in naredi.«

V katerih izzivih ste najbolj uživali – skupinskih, kreativnih, poustvarjanju jedi, morda celo izločitvenih testih?

»Vsak je nekaj posebnega. Meni je bilo najboljše delat, ko sem moral biti kreativen, ko sem se moral razvijati in razmišljati, kako lahko kaj naredim. Res

sem užival v zadnji oddaji, ko sem moral iti ven, in bilo mi je vseeno, ker sem naredil stvar, ki jo ljubim. Takrat sem bil na vrhuncu. To kar sem, sem dal na krožnik.«

Kateri izmed treh žirantov vam je najljubši ali pa morda najbolj zastrašujoč?

»V oddaji morajo seveda žiranti igrati svoje vloge, a ne? Moje mnenje je, da vsak žirant dobi neko listo tekmovalcev, ki jih »vzame pod krilo« in jih spodbuja. In mislim, da je to zame bil Karim. Zelo mi je prirasel k srcu, zmeraj me je spodbujal. Proti koncu pa mi je največ spodbude dal Luka. Pobral me je, ko sem bil na tleh. Zato sta mi najbolj simpatična Karim in Luka. Ampak so po osebnosti vsi v redu, tudi zunaj šova. Osebnostno sem srečal Karima in Bineta in oba sta zelo v redu.«

S sotekmovalci imate še kaj stikov?

»Ja, še zmeraj se dobimo. Zdaj enkrat sem se dobil z Bojanom, z Anžetom. Imamo stike, pa tudi zdaj, ko smo povabljeni na kakšne dogodke, se vidimo.«

A je kakšna razlika, kakšni so sotekmovalci, ko kamera teče ali ne?

»Mislim, da je vse isto, da smo se kar isto obnašali. Res je, da so si eni pred kamero dali malo več duška, ko so bili v »spovednici«. Drugi pa smo pač bili to kar smo, kar je prišlo do izraza.«

Na kateri izziv ste bili torej najbolj ponosni, na katero kreacijo?

»Mislim, da je to bila »Jabirola« in pa »matcha« torta.«

Kako ste sploh prišli na idejo, da bi iz jabolčnega zavitka in šamrole naredili Jabirolo? Ker je zelo dobra ideja!

»Preden sva pričela z Anžetom kuhat, sva želela jabolčni zavitek spraviti v neko manjšo obliko in ga zaviti. Bil je en preblisk in nekako nama uspelo.«

A potem raje kuhate sladice ali slane jedi?

»Oboje imam zelo rad, velikokrat rad pečem, s tem sem tudi namreč začel – s peko sladic, potem pa s kuhanjem. Vse imam uravnovešeno, rad imam slane jedi, ampak sladke so moja strast.«

Veliko ste tudi potovali, kje se vam

torej zdi, da je najboljša hrana? Je domača hrana boljša od tuje, ali je japonska kuhinja vaša najljubša?

»Potoval sem na Japonsko, ja ... (smeh). V resnici ima oboje tisto »nekaj«. Domača hrana ti da občutek domačnosti, obuja spomine. Je pa res, da je tuja hrana, predvsem japonska, malo bolj razvita in okusna. Je zelo sveža, v čemer zelo uživam. Oboje ima dobre in slabe lastnosti, ne morem reči, da je eno boljše ali slabše.«

Ali ste se na Japonskem naučili kakšnih posebnih kuharskih tehnik? Kaj vam je najbolj ostalo v spominu, da ste to kasneje tudi prenesli na svoje kuhanje?

»To, da Japonska kuhinja temelji na svežini. Čim manj termično obdelati zelenjavo ali karkoli, jesti tudi npr. surovo ribo. Čim bolj sveže in surovo, ker takrat ima hrana največ vitaminov in je najbolj okusna.«

Kdaj pa ste razvili ljubezen do kuhanja? Morda že od malih nog ali ste se začeli s tem ukvarjat kasneje v srednji šoli?

»Resno sem se z kuhanjem začel ukvarjati, ko sem prišel na faks in sem moral poskrbeti sam zase. Bilo mi je »fajn« da nekaj kreiram, ne pa da mi drugi prinašajo hrano ali

grem v menzo. Jaz imam idejo, jaz sestavim okuse in to mi je bilo všeč.«

Katere jedi so vas naučili doma? Sploh tiste, ki so vam ostale najbolj v spominu in jih še zdaj radi skuhate?

»V bistvu me doma niso nič naučili. Sem samouk, sam sem se naučil peči in kuhat. V družini je vedno bolj kuhal ati, in ko sva oba v kuhinji, je zmeraj med nama neko trenje in se ne moreva zmenit. Samo en mora biti v kuhinji. Če je v kuhinji on, poskusim kaj novega, pa zmeraj nič ne paše skupaj. Ko sem jaz, mi gre na živce, ko samo gleda in sprašuje (smeh).«

Kateri slovenski ali tuji profesionalni kuharji so vam vzor?

»Bolj so mi tuji kot slovenski. Jamie Oliver, Gordon Ramsay. V bistvu morem povedati, da pred MasterChefom sploh nisem poznal

veliko profesionalnih slovenskih kuharjev, ki bi bili zelo znani.«

Ali imate v prihodnosti morda vizijo o svoji restavraciji? Ali se bolj vidite v vlogi vodje, glavnega kuharja?

»Imam željo, da bi odprl manjšo restavracijo, tako za okoli dvanajst

ljudi. Da se kuha in streže pred njimi, da ni nič deljeno. Zdaj ljudje velikokrat nimajo stika s pripravo hrane. Da bi ljudje uživali v tem čaru, ko kuhar nekaj ustvarja pred njimi, saj bi potem še dvakrat bolj cenili jed, kot pa da krožnik pride kar iz »enih četrlih vrat«.«

Katere jedi pa bi dali na vaš meni?

»Imam željo, da bi še enkrat šel na Japonsko in se tam naučil delati »soba rezance«, da bi odprl restavracijo, ki se je specializirala le v teh »soba testeninah«. To so ajdine testenine, imajo veliko svežine, lahko se jedo tople ali hladne.«

Ali lahko morda malo opišete delo v DDBLJ-ju, kakšen je kolektiv in ali je zdaj kaj drugače, ko ste bili v MasterChefu? Ste najprej snemali, nato pa ste prišli sem v službo?

»V bistvu sem si med tem časom, ko je bil MasterChef, vzel dopust, torej sem bil že prej tukaj v službi.«

Kako so vas potem sprejeli, ko ste prišli nazaj, kakšno je delo in osebje tukaj?

»Mislim, da je eno in isto odkar sem šel in se vrnil nazaj. Ko sem prišel, so mi resno čestitali, da sem prišel tako daleč. Drugače se razumemo, je pa tudi trenje med delom. Kakšen dan ti gre kdo resno na živce in ne moreš nič. Drugače smo pa vsi v dobrih odnosih, smo pa tudi mi samo ljudje.«

Če se morda še enkrat vrnemo na tekmovanje, ali je kaj, kar bi zdaj speljali drugače – morda kakšno jed? Je kaj, kar bi naredili malo drugače, če bi lahko čas zavrteli nazaj?

»V resnici ne. Jaz sem zadovoljen s tem, kar sem naredil. Tudi ko sem naredil kaj narobe, sem se s tega nekaj naučil. Torej, če bi čas zavrtel nazaj, morda sploh nebi prišel do tja, kamor sem in morda danes ne bi bil tu.«

LJUBI MINISTER, ŽIVIJO!

Prosim, vzamete si čas in poskušajte razumeti, kaj Vam želim povedati. Tega namreč primanjkuje: ČASA in RAZUMEVANJA. Če bi lahko k temu pismu priložila karikaturu, bi bil na njej rimski amfiteater. Vi bi bili v vlogi cesarja, učenci pa bi bili ostali gledalci, ki bi vzklikali: »Časa in razumevanja!« (»Kruha in iger!«).

Glede na to, da mi šola soli pamet zadnjih dvanajst let, si bom dovolila, da zdaj jaz malce posolim pamet Vam. Naj poudarim, da se zavedam vašega položaja in vas spoštujem, toda mislim, da sem kot ključen del vašega poklica dolžna izpostaviti svoj zorni kot. Veste, šola, kot ustanova je gojišče domišljije. Naše glave ne tlijo le zaradi prekomernega sevanja naprav, ki nas obdajajo, ampak predvsem zaradi naše neskončne vere in zaupanja. Učenci smo ljudje, ki se še nismo zares naučili živeti, zato bi nas konec koncev lahko obravnavali, kot nekakšna pravljčna bitja, ki verjamejo v dobroto sveta, ki verjamejo v to, da lahko postanejo, karkoli si želijo. Ko nas starši in učitelji vržejo čez prag, se šele zares prizemljimo in postanemo popolni del človeške rase. Naše glave so polne idej in spoznanj. Želimo si, da bi jim nekdo prisluhnil in jih iz dna srca želel slišati. Šolski sistem pa zadnja leta soli gojišče domišljije s stvarjo, imenovano pamet. Pamet, pamet, pamet ... Kaj sploh je pamet? Računanje z iracionalnimi števili? Komarjev zadek? Razvrščanje stavčnih členov? Členi ustave Republike Slovenije? Verjetno vse to skupaj na določenem nivoju, v okviru določenih procentov, ki so zastavljeni v tabeli in jih določuje gospodična v vijolični srajci, popackani z majonezo, ker ona natančno ve, kaj so minimalni standardi. Tako ali tako pa je mladina danes čisto pasivna in odsotna, šele visoki standardi jo zbudijo in motivirajo. Oprostite, ampak v pasivno stanje smo prisiljeni od majcenih nog. Ko barvice, pravljičice in pisani kostumi ostanejo v kotu, ker nas je strah učiteljice, ker nas je strah napak, ker moramo imeti vse točke, da dobimo nagrado. Vse postane črno-belo in brez smisla, ko ugotoviš, da tvoj trud za vse točke na dolgi rok ne izpopolnjuje nikogar. Staršev v noben primeru ni veliko doma, učitelji imajo dovolj dela sami s seboj in jaz ostajam prazna in si po desetletju šolanja sama kupim nove barvice in preberem zaprašeno zbirko pravljičic, da lahko na novo odkrijem, kaj me napolnjuje in me resnično dela pripravljeno na jutrišnji dan. Zavedam se, da življenje niso pravljičice in mavrice, ampak ali ne bi bilo vsem lažje, če bi kdaj zaupali v tak svet?

Gospod minister, če ste prišli do te vrstice ste naredili prvi korak mladim naproti. Prosim, ne iztrebite gojišča domišljije.

*"We don't grow into
creativity, we grow
out of it. Or rather, we
get educated out of it."
Sir Ken Robinson*

**A system that
values obedience
over curiosity
isn't education
and it definitely
isn't science.**

Ken Robinson

FACTS/DEJSTVA

Če sediš več kot 11 ur na dan, je možnost, da umreš v naslednjih treh letih, **50%**.

Če bi celo življenje jedel samo maslo in krompir, bi živel brez problemov.

Na svetu je vsaj šest oseb, ki izgledajo popolnoma enako kot ti. Možnost, da boš v življenju vsaj enega spoznal, je **9%**.

Ptiči ne urinirajo.

Vincent Van Gogh je v svojem življenju prodal samo eno sliko. Jp, to sliko.

Ljudje z možganskimi poškodbami lahko trpijo za obsedenostjo s šalami.

Tarot karte so bile v srednjem veku uporabljene kot igra na srečo.

Barva za tiskalnik je dražja kot človeška kri.

Letos je umrla zadnja oseba rojena v 19. stoletju.

Moška koza urinira na svojo glavo samo zato, da bi bolj privlačno dišala samicam.

Lahko uganeš, kdo se skriva na teh dveh fotografijah? Odgovor je na zadnji strani spodaj desno.

MIJA KRAMAR IN VESNA DEVETAK

Intervjuji znajo biti dolgočasni, a so vseeno sestavni del naše Cenzure. Ker sva se z Mijo hiteli izogniti pustim in izsiljenim vprašanjem, ki segajo le do površine osebe, sva se odločili, da se bova najinega intervjuja lotili malo drugače: brez pisal in beležk temveč le z osvežilno pijačo v centru mesta. Na koncu se je iz »uradnega« intervjuja razvil kar večurni pogovor.

MIJA KRAMAR

»Mija je posebna ženska«, sem si mislila, takoj ko sem jo opazila med cenzuristi, pogovor z njo pa je le še bolj potrdil moj prvi vtis o njej. Da ne bi začela s suhoparnimi podatki kot ta, da že četrto leto obiskuje dramsko-gledališko smer na SVŠGL-ju, bi vam kar izdala njej najljubši film - *La vie en rose*. Film je pravzaprav posnet po biografski zgodbi Edith Piaf, francoski šansonjerki. V filmu pa Mijo še posebej presenečajo igralske sposobnosti glavne igralka Marion Cotillard. Mija se verjetno precej osredotoča na igranje igralcev v filmih, saj tudi sama rada postavi sebe in svojo prihodnost na oder pod reflektorje. V njenem kovčku sanj nosi željo, da bi bila po uspešni maturi sprejeta na AGRFT in v bodočnosti postala priznana igralka v Sloveniji ali tujini. Ampak igrilstvo ni njen edini način izražanja svoje umetniške žilice, saj Mija tudi rada piše. Tega ne počenja le za našo Cenzuro, kjer nastopa kot urednica, temveč tudi v prostem času rada ustvarja z besedami. Zelo jo privlačijo zanimive zgodbe, zato je tudi sama vzela v roke pisalo svojega življenja. V Ljubljano se je preselila zaradi študija, a se zdaj tu prav domače počuti. Ljubljana ji prav lepo pristaja. Mija je veganka, ki dobro ve, katera trgovina v Sloveniji prodaja najboljši humus. Na hodniku dijaškega doma bi jo zlahka prepoznali zaradi njenih kratkih las, posebnega tatuja z zanimivo zgodbo in odmevajočega smeha. Letos se je žal preselila v svoje stanovanje in s tem začela novo življenjsko izkušnjo, in nekatere njene izkušnje bodo ostale skrivnost, saj so bile beležke na našem intervjuju »prepovedane«.

VESNA DEVETAK

Vesna ... Rada ima stereotipe. Verjame v njih. Tako se je začelo tudi moje srečanje z njo. Dekle, zamejska Slovenka, v širokih jeans hlačah in vrvastih čevljih, katere najpogostejše mašilo je »alora«, me je povabilo na stracciatella sladoled ter s tem izpolnilo vse stereotipe. Iz majhne zgovorne punčke, ki obožuje pripravo potičk iz goriške prsti, se je razvila v razgledano mlado damo. V Ljubljani živi prvo leto, sem jo je prinesla želja po študiju v tujini, za katerega je najboljša »odskočna deska« mednarodni oddelek na Gimnaziji Bežigrad. Pred tem se je šolala v Novi Gorici. Zanima jo tako družboslovje kot naravoslovje. Všeč ji je biologija, ki ji pride prav, ko se pogloblja v dogajanje v telesu telovadke sredi parka. Prav tako je ljubiteljica filma in gledališča. Če so bile sobe mnogih najstnic polepljene s plakati hollywoodskih zvezdnikov, je na njeni steni visela slika Borisa Pahorja, na njeni knjižni polici so bile njegove knjige vlažne od solz, ker se lahko z njim tako srčno poistoveti. Vesna je tudi zelo tekmovalne in temperamentne narave. Naključje? Ne, stereotip. Veliko je prepotovala in to si želi početi tudi v prihodnje. Obvlada italijanščino, slovenščino in angleščino, pa tudi osnove nemščine, zdaj pa se uči še nizozemščino. V prihodnosti se želi ukvarjati s psihologijo. Upam, da bo še naprej pisala in gledala na svet s svojega zornega kota. Če ji boste spekli dobro pico, vas ne bo pozabila.

TV MINEŠTRA

V tej rubriki so razvrščeni po trije najboljši filmi ali serije, ki sem si jih ogledal v zadnjih mesecih. Tokrat je tema grozljivka, kriminalka in psihološki triler. Upam, da vas bo kateri izmed njih prepričal in si ga boste tudi sami ogledali.

OPROŠČEN (Frikjent; 2015 - Norveška)

Nadaljevanka pripoveduje o poslovnežu Akslu Nilsnu, ki je pred mnogimi leti zapustil majhno norveško mesto Lofjord, kjer je bil oproščen umora svoje srednješolske prijateljice Karine. V Maleziji je začel novo življenje in postal uspešen poslovnež ter poročen oče odraščajočega sina. Po vseh teh letih se je vrnil v domači kraj, da bi rešil mestno podjetje Solar Tech pred bankrotom.

Prebivalci pa ga ne sprejmejo dobro.

V kriminalni seriji so združeni elementi psihološkega trilerja in grozljivke, ki skupaj s posnetki čudovite narave norveških fjordov tvorijo nehollywoodsko celoto.

SEDEM (Seven; 1995 - Združene države Amerike)

Serija brutalnih umorov pretresa javnost, razrešiti pa jih poskušata detektiva Sommerset in Mills. Zločinec izbira svoje žrtve po biblijskem izročilu, saj en po en umirajo ljudje, ki jih zaznamuje en od sedmih smrtnih grehov. Izkušeni Sommerset preučuje biblijo, da bi čim bolje spoznal morilčeve motive, njegov mlajši kolega Mills pa se zgraža nad tem, da bi poskušal razumeti zločinčev izprijeni um. Ko morilec v svoj peklenski načrt vključi tudi detektiva, se situacija dodatno zaplete ...

Za razliko od trivialne ameriške kinematografije, film Sedem ni predvidljiv in vključeni elementi shrljivke nam poženejo kri po žilah.

JAZ, OLGA HEPNAROVA (Já, Olga Hepnarová; 2016 - Češka)

Olgaje uporniško dekle, ki išče svoje mesto pod soncem in se spopada z nerazumevanjem v družini. S svojim videzom in obnašanjem na vsakem koraku kljubuje družbenim standardom. Njeno vedenje pooseblja navdušenje nad avtomobili. Kljub številnim seksualnim avanturam z dekleti, ji ne uspe ustvariti intimne zveze. Pogreza se v osamljenost, ki se odraža v vse bolj čudaškem vedenju. Nekega dne namerno povzroči tragično dejanje.

Film je še toliko bolj privlačen, saj je posnet po resničnih dogodkih, ki so leta 1973 pretresli Prago.

POGOVOR Z IZBRANIMI ZAKLJUČNIMI LETNIKI A, B IN C STAVBE

Pia, Denisa in Neja so dijakinje 4. letnika smer srednja vzgojiteljska šola Ljubljana, vendar ko boste prebirali te intervjuje bodo že vse študentke, upajmo, da na zeleni fakulteti.. So iskriive, pozitivne, razigrane in tudi malce zasanjana dekleta. Vsaka je po svoje zanimiva in posebna. So iz A stavbe, iste skupine, bile so pa tudi cimre z nekaj prekinitvami. Aktivne v domu. Z njimi se nisem pogovarjala ne enkrat, zato so ločeni intervjuji.

Katero šolo obiskuješ in od kod prihajaš?

PIA: Obiskujem Srednjo vzgojiteljsko šolo, prihajam pa iz Trbovelj.

DENISA: Obiskujem isto srednjo šolo kot Pia, prihajam pa iz okolice Kočevja.

Kakšne načrte imaš za prihodnost?

PIA: Moji trenutni načrti so, da bi uspešno zaključila srednjo in prišla na pedagoški faks ter ga tudi dokončala.

DENISA: Tudi jaz si želim priti na pedagoški faks in ga narediti, če mi pa slučajno ne bi uspelo, bi pa šla za eno leto delat in bi potem spet poskusila priti na faks.

V kateri vzgojni skupini si in kako se tam počutiš?

PIA: Sva v vzgojni skupini A1, počutim se fajn. Mi je super, ker smo čisto spodaj in ni treba veliko hoditi.

DENISA: Jaz sem tudi v A1, počutim se super. Sicer se je od prvega letnika veliko spremenilo, ampak mi je še vedno super.

Kako bi se opisala s tremi besedami?

PIA: Prijazna, iskrena, ljubezniva.

DENISA: Prijazna, zaupljiva, zelo sramežljiva (dokler me ljudje ne spoznajo).

Imaš kakšno posebno/zanimivo lastnost, skriti talent, hobi, ki te navdušuje?

PIA: Denisa ne zna rigat na silo (ogroooooomno smeeeha* ...).

Imela sem zanimivo obdobje, ko sem se vedno zbudila točno pet minut pred budilko, ampak zdaj, ko je moja cimra Denisa, pa vstajam celo za budilko. Denisa ima nek slab vpliv name (smeh).

DENISA: Pia ne zna peti (smeh, smeh in še več smeha*), moja zanimiva lastnost bi bila, da vedno nosim dve različni nogavici, ne vem zakaj, ampak tako je že od zmeraj. Ja, moj skriti talent je torej, da slabo vplivam na ljudi (sarkastično*).

Dijaški dom je kot drugi dom, postane tvoj in s tabo diha. Kako ti je bilo na začetku; domotožje, kako si ga premagala, navajanje na domski red?

PIA: Na začetku mi je bilo grozno. Želela sem si biti v sobi z osebo, ki sem jo poznala, ampak so naju ločili. Pristala sem v sobi z Deniso in Nejo, kateri sta se že od prej poznali, zato sem se počutila kot »tretje kolo«. Zelo me je bilo strah kako bom v sobi z nekom, ki ga ne poznam. Potem pa smo se

»poštekale« in je bilo vse v redu. Glede domskega reda mi je pa bilo grozno to, da se je wi-fi včasih ugašal okoli enajste ure in so potem morali trpeti moji mobilni podatki. So nas pa vsi lepo sprejeli in je bilo res lepo uvajanje.

Domotožja nisem imela, res mi je tukaj lepo. Rada sem odšla ob petkih domov, v nedeljo pa sem se z veseljem vrnila. V domu ni samo rutina, da zjutraj vstaneš potem se učiš ... Vedela sem, da me vsak dan čaka marsikaj novega.

DENISA: Zame je bilo pa to čisto drugače. Res mi ni bil problem iti od doma (ne vem zakaj). Nisem imela domotožja, seveda pa je včasih prišel kak slab dan in sem pogrešala svoje.

Kako pa vama je zdaj, kakšna je razlika v počutju, dojemanju doma, kakšni so vajini občutki zdaj? Kaj so vama dala ta štiri leta v domu?

PIA: Definitivno mi je super biti tukaj, ampak se vseeno po štirih letih malo naveličaš. Naučila sem se kako sobivati z nekom, ki ga ne poznaš, vzpostaviti prijateljstvo, kako začeti z nekom iz samega začetka. Naučiš se prilagajati, si deliti z nekom stvari, sobo ... Dom te skozi vse te stvari pripravi na nadaljnje življenje. DENISA: Pridobila sem veliko novih izkušenj in lekcij glede vsega, od prijateljstva do ljudi. Pri sebi vidim, da sem se v teh štirih letih zelo osamosvojila, dom me je zelo spremenil kar se tiče karakterja in vsega.

Kaj vama bo najbolj ostalo v spominu in kaj bosta najbolj pogrešali?

PIA: Veliko smo dali čez. Naša skupina se je res povezala in skupaj smo veliko doživeli, skupaj smo hodili žurat – Krinka (smeh). Res smo se povezali. Zelo bom pogrešala pogovore z varnostnikom (Brane), Saro za inštrukcije

matematike (ne vem kako bom brez nje na faksu). Pogrešala bom to, da imam zdaj samo sedem minut do šole.

DENISA: Zelo bom pogrešala naše »zajebancije« oz. norčije, ki smo jih delali. Bilo je vsega, sreče, žalosti ...

Kakšna je za tebe popolna cimra, popolni cimer?

PIA: Denisa.

DENISA: Pia.

Kaj te v domu najbolj moti in kaj te najbolj razveseljuje?

PIA: Najbolj me motijo sestanki, ker so vedno ob tistih dneh, ko se je treba največ učiti in trajajo po celo uro, saj se vmes kakih desetkrat skregamo.

DENISA: Moti me, če se kdo dere ponoči. No, takšni smo bili mi v prvem letniku. Ampak zdaj res vidim, kako je bilo tistim, ki so se morali takrat učiti. Razveseljuje pa me, ko se skupaj družimo in gledamo kakšne dobre filme.

K četrtem letniku in maturi pa spada tudi maturantski izlet, kako ti je bilo na tvojem? Imaš kakšno zanimivo/smešno zgodbo?

DENISA: Sli smo v Grčijo z Mondialom. To je bila najboljša izkušnja v mojem življenju. Sem mislila, da se bom spomnila dosti manj kot pa se. Res se spleča iti, res je nora izkušnja. Vsak žur je bil zanimiv, sem pa na vsakem padla in si kaj rahlo poškodovala.

Imaš kakšno zanimivo zgodbo, ki se ti je zgodila v teh štirih letih in bi nam jo zaupala?

DENISA: V vseh teh štirih letih se je zgodilo veliko zanimivih zgodb, a ta iz drugega letnika mi bo najbolj ostala v spominu. Celó vem točen datum, 19. 1., itak sem četrty letnik in grem iz doma, tako da lahko povem, načeloma pa že vsi vedo ... S prijatelji smo šli malo do »Krinke« in je bilo vsega malo

preveč in sem baje delala telemarke v podhodu, potem sem tudi padla v blato in do doma so me nesli, ker sem bila »koma«. Jaz in Pia sva šli potem na večerjo in sva bruhali. Vzgojiteljici Sari so želeli natrositi, da je kriva večerja in vse bi bilo super, če se ne bi jaz drla, da sem zaprta v WC-ju, medtem ko je bila Sara v sobi. Tako je Sara ugotovila, da ni kriva večerja in je bilo malo pestro ... Potem so klicali domov in so me starši prišli iskat ob enih zjutraj. (ogromno smeha ...)

Po čem misliš, da boš ostala v spominu pri svoji vzgojiteljici?

DENISA: Hja... , po moje po tem, koliko preglavic sem ji povzročila in koliko opravičil mi je morala napisati.

Ker si zelo komunikativna in družabna oseba, me zanima, kako se v sobi odmakniti v samoto, kako se motivirat za učenje?

PIA: V prvem letniku je to bil res problem. Zelo vpliva name, če se kdo okoli mene ne uči, to mi je bila skušnjava, mislila sem si »saj če se on ne uči, se tudi meni ni treba«. Zato sem večkrat uporabljala čajno kuhinjo, učilnico, pa tudi veliko časa sem preživela z zvezki v WC-ju. Nikoli nisem imela zelo slabih ocen. Vem pa, da bi lahko od sebe dala še več.

Se vidiš v svojem poklicu? Kako doživljaš otroke?

PIA: Že od malih nog sem govorila, da bom učiteljica, ampak sem čez čas in po vsej praksi ugotovila, da si želim postati vzgojiteljica. Zdi se mi, da se z lahkoto poistovetim z otroki. Kadar sem z njimi, sem še jaz otrok. Zelo rada delam z njimi. Otrok je majhno bitje, za katerega moraš poskrbeti in lepo mi je imeti to odgovornost, da skrbim za nekoga tako majhnega.

NEJA ISKRA

Se lahko na kratko se prosim predstaviš?

NEJA: »Živjo. Moje ime je Neja in prihajam iz Kočevja. Stara sem 19 let in sem zaključni letnik vzgojiteljske šole Ljubljana.«

Česa te je najbolj strah?

NEJA: »Hmm... ne vem, morda neuspeha? Teme? Ne vem, ne morem se odločiti.«

Se ti je že kdaj zgodilo karkoli čudnega, strašljivega?

NEJA: »Ja velikokrat ..., ampak teh stvari ne bi rada delila z vsemi, ker nekateri ne bi razumeli ...«

Če bi lahko spremenila eno stvar na svetu, kaj bi to bilo?

NEJA: »Težko se odločim za eno.«

Opiši se z eno besedo, ki asociira na tebe (naj ne bo ta beseda lastnost, npr. če si zelo pozitivna oseba= sonce)?

NEJA: »Barve.«

Rada si v naravi. Zakaj? Kaj ti narava pomeni?

NEJA: »V naravi se vsaj za trenutek lahko sprostim, odženem negativne misli. Tam

se nadiham svežega zraka in si zbistrim glavo.«

Si 4. letnik vzgojiteljske šole, kaj boš najbolj pogrešala?

NEJA: »Ljudi s katerimi sem se dobro razumela, nekatere predmete, prakso in seveda vse tiste ure, kjer sem lahko nadoknadila vse moje neprespane noči, haha ...«

V teh štirih letih si se verjetno naučila veliko zanimivih stvari, katera se ti zdi najbolj zanimiva?

NEJA: »V šoli so nas, kar se tiče teorije, veliko naučili. Vendar že od samega začetka opažam, najbolj pa v zadnjem letniku, da stvari, ki so nas jih učili (npr. pravila vrtca, delo v vrtcu, potek dneva v vrtcu ...) na praksi niso iste. Zanimivo mi je tudi to, da se je moj pogled na otroke ter na vzgojo spremenil. Na to sedaj gledam tudi iz strokovnega vidika in povezujem teorijo s »prakso«. Vedno sem navdušena, če pri otroku opazim npr. kakšno obnašanje in si sama znam pojasniti zakaj se to dogaja, medtem ko si npr. otrokov starš ne zna.«

Zakaj si se odločila za to šolo?

NEJA: »Sama sem imela pri odločitvi za srednjo šolo kar nekaj težav, nisem vedela kam bi se vpisala. Tako kot večina mladostnikov v devetem razredu tudi sama nisem vedela kaj si želim delati v življenju. Vedela sem samo to, da na gimnazijo NE grem. In ker uživam in sem rada v družbi otrok, sem pomislila na to, da je mogoče to poklic zame.«

Kako doživljaš otroke, ti dajejo neko prijetno energijo ... Tvoji občutki, pogled na njih?

NEJA: »Otroci mi dajo neko posebno energijo. Ko sem z njimi, čas kar steče in sedem ur z njimi mine tako kot bi minili dve uri. Res je, da te lahko zelo utrudijo, ampak biti

z njimi, in če tukaj omenim tudi poklic vzgojitelja, je nekaj neprecenljivega. Od otrok se veliko naučim, saj so zelo ustvarjalna, iznajdljiva bitja. Z njimi lahko prebudiš otroka v sebi. Všeč mi je to, da so tako direktni in iskreni in ti bodo vedno povedali tako kot je. Čeprav te bodo včasih z resnico »vrgli na rit«, haha.«

Si cenzuristka, pisala si o medijih ... Zakaj rada pišeš o medijih, kaj ti mediji predstavljajo, te kaj jezi pri njih?

NEJA: »Jezi me to, da sprožajo »fake news« in veliko naivnežev (otrok, mladih, starih ...) temu nasedejo in tako se lahko zaradi njih služi.«

H koncu gre tvoje zadnje leto v domu, kako se počutiš glede tega?

Kaj boš pogrešala?

NEJA: »Občutki so mešani, pogrešala bom nekaj ljudi. Vesela sem, da sem imela možnost izkusiti domsko življenje. Preživela sem veliko lepih trenutkov. Bili pa so tudi malo manj lepi trenutki, vendar če imaš ob sebi prave ljudi, si lahko brez skrbi.«

Kaj so tvoji plani za prihodnost študij, poklic ...?

NEJA: »Po resnici? Nimam jih. Bom sledila toku življenja. Ampak začne se pri študiju.«

Imaš kakšen nasvet kako najti motivacijo, ko se naši cilji zgubijo v spominu?

NEJA: »Vedno si moraš zastaviti cilj, lahko si ga nekam zapišeš. Ko ti zmanjka motivacije, se spomni na cilj in kaj ti ta cilj prinese v življenje. Če je ta cilj res pomemben v tvojem življenju, je ta en tvoj »spomin« na ta cilj kot neka »brca v rit« – motivacija.«

Kaj bi svetovala vsem tistim, ki pridejo na novo v dom in na nove šole?

NEJA: »Naj izkusijo čim več različnih dejavnosti, ki jih ponuja dom oz. šola, ker nikoli v življenju ne bodo imeli

tako širokega izbora krožkov, dejavnosti, delavnic na enem mestu. Naj uživajo, naj se ne sekirajo, upoštevajo pravila (seveda pa morajo kdaj kaj ušpičiti, haha).«

MITJA DEVETAK

Mitja je zelo prijazen in poseben fant. Ima zelo simpatičen smisel za humor, je bister in z njim bi se lahko človek pogovarjal dan in noč, pa se ga ne bi naveličal. Povedal mi je veliko zanimivih stvari, ki jih tudi sami lahko preberete in ga bolje spoznate. Smeh je zagotovljen.

Kako bi se opisal s tremi besedami?

MITJA: »To je težko, haha... Vesel, sramežljiv, vztrajen.«

Imaš kakšno posebnost, skriti talent?

MITJA: »Nimam skritega talenta imam pa veliko drugih talentov, ki niso skriti. Bil sem med organizatorji podnebne stavke. Letos sem zmagal v debaterstvu.«

Katero šolo obiskuješ in od kod prihajaš?

MITJA: »Obiskujem zadnji letnik mednarodnega oddelka Gimnazije Bežigrad. Prihajam pa iz Italije, iz Gorice.«

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

MITJA: »Nameravam iti študirati matematiko in se ukvarjati z umetno inteligenco.«

V kateri vzgojni skupini si in kako se tam počutiš?

MITJA: »Sem v C1 in se zelo dobro počutim.«

Dijaški dom je tvoj drugi dom. Kako ti je bilo na začetku, kako si se počutil?

MITJA: »Bilo mi je zelo všeč, nisem imel nekega strahu ali pa domotožja. Sem bil zelo lepo sprejet. Tudi s cimrom sem se lepo ujel.«

Kako pa ti je v domu zdaj, kakšna je razlika v počutju, kaj so ti dala ta tri leta?

MITJA: »Zdaj se veliko bolj samozavestno premikam po dijaškem domu. In ta tri leta so mi dala veliko prijateljev, kar se mi zdi najbolj pomembno.«

Kaj ti bo najbolj ostalo v spominu in kaj boš najbolj pogrešal?

MITJA: »Najbolj bom pogrešal vse svoje prijatelje in vsa naša druženja mi bodo najbolj ostala v spominu.«

Kakšen je zate popoln cimer?

MITJA: »Gre spat ob desetih. Se tušira popoldne, da si ni treba z njim zjutraj deliti kopalnice. Rad mora imeti čokolado.«

Kaj te v domu moti in kaj ti je všeč?

MITJA: »Moti me, ko je v učilnici preveč ljudi in tudi hrana ni vedno tako dobra, kot če bi jo moja mami skuhala (smeh). Všeč mi je raznolika izbira dejavnosti.«

Zakaj si se odločil za to šolo?

MITJA: »Odločil sem se priti

v Slovenijo na to šolo, ker mi italijanski šolski sistem ni všeč in mislim, da je ta šola res dobra, tudi po evropskem merilu.«

Kako si organiziraš čas za učenje?

MITJA: »Glede na to, da sem »bežigrajčan« se ne učim veliko. Ampak ko pa se učim, si pa vzamem celo popoldne in podaljšam še v večer.«

Kako izgleda tvoja matura, katere predmete vse imaš?

MITJA: »Imam matematiko, fiziko, kemijo, filozofijo. Za vsak predmet pišemo tri teste v roku treh tednov.«

*Nato sem mu odgovorila, da se bo imel veliko za učiti, on pa je v smehu rekel: »Ne, samo za pisat bom imel veliko.« (smeh)

Imaš kakšne hobije?

MITJA: »Debata, rad berem in pišem filozofijo in košarka.«

Kako izgleda pisanje filozofije?

MITJA: »Svoje misli poskušam strukturirati na nek pameten način in jih povezovati z zgodovinsko tradicijo filozofiranja.«

Imaš kakšno smešno zgodbo iz teh treh let bivanja v DDB-ju?

MITJA: »Enkrat sem padel s stola, hahahah... »

Kaj bi bil tvoj nasvet dijakom prvih letnikov, da bi lepo in uspešno preživeli vsa ta leta v domu?

MITJA: »Svetoval bi jim, da čimbolj izkoristijo to, da živijo v Ljubljani in imajo možnost dostopa do vseh knjižnic, gledališč, opere. »

DOMSKO DOGAJANJE

DOMIJADA

Petra Zanjko

Letošnja Domijada je bila zgodovinska iz dveh razlogov; prvič smo se uvrstili z dekliško odbojgarsko ekipo in obenem tudi s fantovsko. Čeprav so bili oboji na regijskem in medregijskem nivoju nepremagljivi, so morali na Rogli priznati premoč ekipam iz vzhodne regije; dekleta ekipe Dijaškega doma Antona Martina Slomška in fantje ekipe Prometne šole Maribor. Doseženo 3. mesto je bilo za obe ekipe realen in soliden uspeh.

Sodelovali smo tudi z dekliško ekipo v namiznem tenisu, ki je bila v zahodni regiji prav tako najboljša. Na Rogli sta se dekleti najprej pomerili z ekipo dijaškega doma Želmlje, ki so jo uspele premagati in se uvrstile v finale. Tam so se pomerile z ekipo dijaškega doma Ruše, ki je bila za nas nepremagljiva in na koncu osvojile odlično 2. mesto.

Letošnja odprava za Domijado je bila posebna tudi zaradi števila udeležencev in velikega deleža sodelujočih novincev. Skupaj nas je bilo 21 dijakov in trije spremljevalci. Dogajanje je bilo tudi tokrat pestro in raznoliko, skupina zelo prijetna, žal pa se nismo mogli izogniti tradiciji popivanja, ki se še vedno drži Rogle.

OBISK MEDIJSKE HIŠE PRO PLUS - POP TV

Kaja Urbanc

Marca smo se nekateri dijaki z vzgojiteljem Goranom odpravili v medijsko hišo Pro Plus, kjer naj bi vsaj približno izvedeli, kako potekajo snemanja nekaterih oddaj, ki jih doma vsak večer spremljamo pred malimi ekrani.

Ko smo vstopili, nas je sprejela ena od zaposlenih ter nas popeljala skozi studie POP TV-ja in A Kanala. Najprej smo videli kje poteka snemanje informativne oddaje 24UR. Dobili smo tudi priložnost, da se slikamo na voditeljskih stolčkih in se prosto sprehajamo po studiu, dokler nismo nadaljevali z obiskom studia oddaje Svet. Tam smo se dobre pol ure pogovarjali z voditeljem Gregorjem Trebušakom, ki nam je nekaj časa razlagal o tem, kako poteka njegovo delo, nato pa smo prešli na debate o njegovi izobrazbi in internetu.

Za konec smo obiskali še četrti studio, ki se uporablja za snemanje zabavnih oddaj. Takrat je bila scena postavljena za oddajo »Zvezde plešejo«, zato je vsepovsod ležalo veliko bleščic in balonov, ki smo jih nekateri odnesli s sabo nazaj v dijaški dom.

Ob koncu izleta je vsak za spomin dobil svinčnik z logotipom medijske hiše. Bila je zanimiva izkušnja in zabavno je bilo videti, kako izgleda zakulisje najbolj znanih slovenskih oddaj.

KAKO JE DDBEES (domska vokalna skupina) PADLA V ZAROTO

Pevski zbor je vokalna glasbena skupina, spodnja meja številčnosti je približno 12 pevcev. Pevski glasovi, ki sestavljajo to skupino, so lahko otroški, moški in ženski. Amaterski pevski zbori imajo redne vaje enkrat do dvakrat tedensko po dve, včasih tudi tri učne ure. Pri nas pa smo imeli vaje enkrat na teden in število članov se je vsak teden zmanjševalo. Na začetku nas je bilo 12, na koncu pa nas je bilo le še šest.

Zborovodkinja je bila Nina Mrak, ki aktivno poje pri slovenski »acapella« skupini -Perpetuum Jazzile. Na začetku leta smo si zastavile cilj, da bi nastopile na dveh prireditvah, in mogoče potem še na prireditvi ob zaključku šolskega leta. Imele smo tudi namen, da bi se dobivale do konca šolskega leta. A usoda ni bila na naši strani.

Kaj vse se nam je dogajalo:

Nikoli se nismo mogle uskladiti z urniki. Danes so vaje ob 19. uri ... Ura je 19.00, Nine ni. Pride ob 19.30 (gneča in slabo vreme sta kriva za zamudo), se nam opraviči za zamudo in se posipa s pepelom.

Dva tedna pred nastopom smo bile prisotne le še tri. Šola, obveznosti in bolezni nam ne dajo miru.

En teden pred nastopom Irena zboli in ostanemo še brez ene članice.

Tisti vikend pred slavnostno akademijo pa zboli še zborovodkinja in punce odpojejo svoje pesmi brez težav.

Nina in Mojca sta bili ves čas prisotni, sta trdna stebra in izgleda, da sta bili uročeni proti vsem nevšečnostim, ki so se dogajale nam ostalim pevkam.

A dober glas seže v deveto vas, pridružila se nam je bivša dijakinja, sedaj študentka Maruša, ki je bila kot dijakinja aktivna v pevskem zboru in je imela že nekaj izkušenj.

Tudi na praznovanju 70. rojstnega dne dijaškega doma smo ostale brez zborovodkinje, publika pa zaradi nas brez ušes ...

“

Komentar Nine Mrak, zborovodkinje:

V sezoni 2018/2019 smo ponovno skušali oživiti delovanje vokalne skupine »DDBeeS«. Oktobra smo se odločili, da pričnemo. Z nekaj pevkami smo se srečevale na vajah, a vselej je šlo nekaj narobe. Vaje so bile premalo obiskane, zato smo sklenile, da moramo povabiti še druge pevke. Povabile smo tudi prejšnje dijakinje - sedaj študentke. Ena se nam je tudi pridružila. Dogajale pa so se tudi druge težave. Pevke so npr. imele nepričakovane obveznosti – na isti dan kot so bile vaje, ob isti uri ... ali pa sem jaz zamujala na vaje zaradi zastojev na cesti. Ničkolikokrat se nam je tudi pripetil nesporazum glede ure pričetka vaj. Skratka, izgledalo je, da nam ni usojeno speljati sezone do konca. Ko se je bližal nastop v marcu (na slavnostni akademiji ob 70. obletnici dijaškega doma), pa sva zboleli jaz in solistka. Skratka, ponosni smo lahko, da so preostale pevke uspele same izpeljati nastop in smo tako vsaj z enim nastopom zaključile sezono. Ja, za letos je bilo res preveč smole. Mogoče nam bo kdaj drugič sreča bolj naklonjena.

”

Razdajanje vlog.

Veselo na delo

Ravnateljica se znajde tudi izven svoje pisarne.

Čistilna
akcija
23.10.2018

Delo je lahko tudi zabavno.

V svojem filmu ...

Sanje za boljšo prihodnost.

Do potankosti natančno.

To ni zračna pištola.

Vreče polne ...

Sterilizacija

ZGODBA O DDB JEŽKU

Na videz se je zgodba začela z vse preveč nujnim okopavanjem in puljenjem plevela na domskem vrtu. Izgledal je kot mini poraščena džungla sredi prelepega atrija dijaškega doma. No sem in tja so iz letalskega prevoza čisto nedolžno pristale kakšne nepotrebne smeti, ki so postale predmet zgražanja vestnih in ločevanja vajenih prebivalcev dijaškega doma.

Zgoraj zapisana sem se na najbolj možno vroče junijsko jutro lotila puljenja trave in okopavanja s čisto pravo motiko. Ja, tudi to se najde v našem domu. Mogoče jo je kdaj prinesel kak dijak, da se je lažje odtrgal od svoje domače grudi in se lažje privajal na mestni beton.

Radovedna in natančna kot ponavadi mi ni dala miru čudna gmota posuušene trave. Ko sem jo hitela odstranjevati za piko na i estetike zeliščnega vrta, sem pod njo naletela na še eno čudno temno rjavo gmoto. Po globokem vdihu in izostrenju oči sem presodila, da to ni zemlja od kakšnega krta. Ampak kaj? Presenečenje je bilo zgleda obojestransko. Dojela in videla sem, da je jež in to en tak lep, ogromen jež. Pa tudi nadvse hiter. Hitro je začel tečiti stran od mene naravnost proti odru atrija. Ko sem se poglobila v njegovo ležišče sem v jamici zagledala tri majhne kepice, ki so se kot gobice stiskale skupaj. To ni bil jež, to je bila mama jež s tremi mladički in njihov dom. Postal mi je žal, da sem jih razkrinkala. Kot vestna vzgojiteljica sem opozorila vse zaposlene, naj jih ne preganjajo. Rabijo pač mir, da se ustalijo nazaj. Za mene je bila zgodba zaključena.

Epilog zgodbe: Seveda so tudi ostali vzgojitelji radovedni. Tudi dijaki marsikaj, razen smeti, opazite. Tako je domski vrt končno postal občudovan. Pa ne zato, ker je bil po dolgem času spet urejen, ampak zaradi reševanja malih ježkov. Mama jež je seveda takoj ugotovila, da njeni mladički niso več varni. In jim je poiskala nov dom. Najprej pa jih je morala enega po enega prenesti do tja. Žal zgodba ni čisto s srečnim koncem, kajti eden od mladičkov je poginil. So pa naši dijaki zelo empatični in so poskrbeli za čisto spodoben pogreb. S tem pa zgodba še ni čisto končana. Tukaj je še predzgodba.

A ste se slučajno vprašali kako se je mama jež sploh znašla v atriju? No, tudi začetek zgodbe bi lahko bil žalosten, ampak kaj bi mi s to žalostjo, saj niti ne bi vedeli da obstaja. Vse skupaj je zakuhal naš hišnik Martin, ki je mamo jež našel zagozdno v jašku od domske kuhinje. In jo rešil ter spustil na prostost v atrij.

In nauk zgodbe: Včasih je radovednost in pedantnost koristna, včasih ne. Včasih so opozorila koristna včasih ne. A po drugi strani sta pomoč in empatija vedno na mestu. Na pravem mestu.

KUHINJA DOČAKALA CELOSTNO PRENOVO

Po več kot 35 letih je kuhinja Dijaškega doma Bežigrad Ljubljana končno doživela celovito prenovu. V rekordnem času šestih tednov so mojstri zidarji, vodovodarji, električarji, strojniki in pleskarji izpeljali neverjetno delo, saj so zgradili kuhinjo tako rekoč na novo. Potrebno je bilo urediti povsem novo vodovodno napeljavo, elektro inštalacijo ter tlake - estrihe. Prvotno postavitve prostorov ter zidov so zrušili in zgradili na novo, v skladu s sodobnimi standardi, ki veljajo za moderne kuhinje. Dobili smo tri nove zamrzovalne komore, suho skladišče ter ločene poti za dovoz živil, vnos v kuhinjo ter odvoz odpadkov. Povsem na novo sta postavljeni tudi pomivalnica in pripravljavnica živil. Prav tako je nov osrednji, kuhinjski del ter pisarna za vodjo prehrane.

Ob tej priložnosti smo namestili kar nekaj novih aparatov in pultov, hkrati pa smo obdržali vse aparate ter pulte, ki so bili kupljeni v zadnjih letih (ali še prej) in nam še vedno odlično služijo. Največja investicija pa je bila namestitev povsem novega – sodobnega, prezračevalnega sistema, ki bo veliko pripomogel k boljšim pogojem dela ter veliko manjšemu širjenju kuhinjskih vonjav po domu in okolici. Celotna investicija, ki je presegla 420.000,00 EUR, je bila financirana s pomočjo državnih sredstev ter naših lastnih sredstev.

Orehov
gaj
7.11.2018

Priprava vzgojiteljskega
zbor na kuhanje v
prenovljeni kuhinji

RISARSKI OPUS

Slika spodaj: Eva Ana Zudič

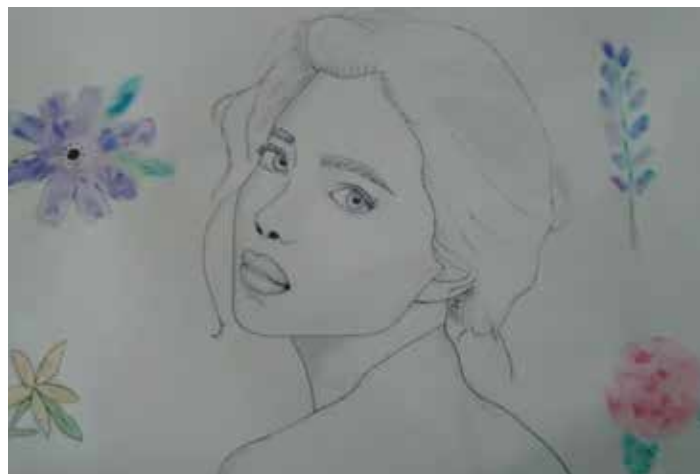
Slika spodaj: Vanesa Rupnik

Slike spodaj: Belmin Čajić

Slika spodaj: Mia Škoberne

Matija Petrović

MANY - ONE

At first, many are there
 equally same.
 At second, some are there
 equally samer.
 At just before the third, one is there
 others are lamer.
 At $n \in \mathbb{N}$, only one is there.

 Feeling should be just the same.
 Statt many, manyone is embedded forever.
 Now anyone's spark can't ignite the flame.
 Not any more.

AND

When you're puzzled by the picture clear
 and you stand there molded into solid rock
 and the thought of moving becomes the fear
 and knowing that the sleep is near
 and effortless breaking of the lock.

And without closing your eyes
 in a moment skies are painted black
 and the stars are covered
 and streets lights do not light
 and the feeling of night opening her arms in anticipation.

And then,
 and then that murky hollow sleep
 desolves in the sudden flashing light
 and a distant silhouette
 and a starry brink of night.

And a starry brink of night,
 and light.

THE MAN IN THE HIGH CASTLE

There lived a man
 High up in the clouds
 In a castle of fears
 He, himself, built it up.

No man besides him
 Was there ever allowed
 There was no woman
 To stop his demise.

He lived in the castle
 Alone and scared
 A creep to the others
 No one really cared.

He died all alone there
 When many years passed
 His words still a warning
 Generations whisper ahead.

»We build our castles
 Out of fear
 And live in them
 Like kings and queens.«

The man in the high castle once said.
 *I have walked the edge of life and death,
 Toiled with light and dark so often,
 That when death finally comes knocking at my door,
 I can greet her with: "Hello, dear old friend..."

MY DOWNFALL

You are the demon in my mind,
 My darkest day,
 My lightest night.
 You are the one I cannot leave behind,
 No matter how hard I try, you're always by my side.
 You raise me up, so you can bring me down,
 Just to shout at me: "You are forever mine!"

Mija Kramar

Ivan je dobro stoletje nazaj napisal ljubezensko pismo eni svojih
 ljubimk, Anji. Ta mu nikoli ni odgovorila, pa sem se počutila dolžno,
 da mu jaz odgovorim v njenem imenu.

Dragi Ivan,
 ne žameri, vsakemu se kdaj zgodi,
 veš, ne da se mi.
 Troji verzji so že sprani,
 ideali vsi zlagani.
 Črtice vsake dan brane,
 prepevajo že vrane.
 Daj poglej se kdaj v ogledalo.
 Pazi, da ti srce ne bo zastalo
 od ljubezenske idile,
 ki jo rišeš brez vizije.
 Pa daj, vzemi se že v roke,
 te res briga za otroke,
 in nebah vabit me na kavo.
 Dobri Ivan, sreča s tabo!
 Ančka

NEKOČ BIL SEM NEDOLŽEN/ Larissa Stepanova

Za vsakim oblakom je sonce, so rekli.
 Toda pri meni traja nevihta že več let.
 Ko le vrnil bi se v čase
 zlatih kodrov in deklet.

Otroštvo je to, če je nejasno,
 ko brezbrizno plezali smo na drevesa,
 ko po žitnih poljih smo se lovili,
 ko telo se je dotaknilo telesa.

Toda tega že dolgo nisem okusil,
 saj odvzeli so mi jo.
 sveto pravico do svobode,
 otroškega smeha ter nedolžnostjo.

Zaprl so me v navidežno kletko,
 zasliševali me celo več dni,
 dokler le vse ni dokončno
 ugasnil otroški plamenček mojih oči.

Sedaj sem vzgojeni morilec,
 brez morale in časti.
 Živim v prekletstvu in sramoti,
 kjer človek noč in dan bedi.

Ko pogledam svoje roke
 tudi brez vedeževalke vidim vse.
 Prihodnost svojo ter klic notranji:
 morilec sem, morilec!

DEAR JOHN/ LUNA KAJIN

MY BREATH IS SHALLOW, SPORADIC,
 LIKE THE FIRST NIGHT YOU HELD ME.
 BUT THE PAIN IS DIFFERENT.

THIS ONE IS IN MY SOUL.

AND MY BODY CAN'T HANDLE IT.

IT WANTS TO RIP ITSELF OPEN AND EXPEL IT INTO THE WORLD
 SO EVERY LEAF ON EVERY TREE WOULD TREMBLE IN ITS MAGNITUDE.
 BUT IT CAN'T.

BECAUSE I DON'T LET IT.

BECAUSE THE PAIN OF LOSING YOU IS THE ONLY PROOF I HAVE OF YOUR EXISTENCE.

ZAROTE NAŠE/ Podkoritnik Nika, Tivadar Lana

V naši etaži podnevi spimo,
 ponoči pa se kot živalski vrt prebudimo.
 Podnevi vohajo se kokice,
 ponoči pa smrdeče nogice.
 Soseđa naša nas ne mara,
 saj je tukaj sama štala.

Ura že polnoč je,
 mi pa s fanti pogovarjamo se.
 Varko že leti v naš C3,
 in čisto ponori.

Vzgojiteljica nas nadira,
 saj smrdi ta naša posteljnina.
 Na sumu nas ima,
 saj voha čuda vsa.
 Izhode hočemo prav vsi,
 saj ponoči se nam godi.

DDB MEMES

Ura: *je več kot 21:59:59*

Jst: *diham*

Varnostnik Miha:

dijaki ddb-ja: jst mam ful za delat,
sploh nimam časa
also dijaki ddb-ja:

"Ta teden imamo turizem
če ste pozabli"

Letim

Na drevesu pod mojim oknom je gnezdo. Male ptice se učijo letenja. Nekaj zamahov in nazaj v gnezdo pod budnim očesom matere. Matere, ki je spleta to gnezdo z največjo previdnostjo in kritično izbiro vejic. Naredila je eno najudobnejših, najvarnejših in najtoplejših gnezd. Vsak mladiček je imel svoj prostorček. Radi so se imeli in toplo jim je bilo. Sprašujem se, če je mati ptica kdaj pomislila, da bodo njeni mladiči našli toplejše gnezdo oz. bili primorani zapustiti najtoplejše gnezdo in spati kje v hladnejšem.

Človeški mladiči so eni najkompleksnejših že zato, ker se učijo letenja pri zelo različnih starostih, nekateri se nikoli ne naučijo. Tudi svoje gnezdo in svojo jato zapuščajo različno zgodaj. Če bereš ta članek, si verjetno kmalu zapustil svoje gnezdo, verjetno še nisi znal povsem dobro leteti, mogoče te je odnesel veter, verjetno si se pridružil kakšni drugi jati ali pa še vedno letaš sam. Znašel si se skupaj z mano, na tem ogromnem drevesu polnem majhnih gnezdec, natančneje s 14 majhnih gnezdec (vzgojne skupine). Okrog tega drevesa se vrtinčijo močni vetrovni tokovi, velikokrat pada dež in kar je najpomembnejše, večina ptic, ki živi tukaj, ima še šibka krila in ne obvlada veščine letenja. Tukaj dobimo nove mame in očke ptice, ki so včasih skoraj superjunaki, da obvladujejo neobvladljive situacije. Vsak si oblikuje svoj prostor v gnezdu in čez čas lahko priznam, da je ta košček mojega gnezda skoraj tako topel, kot tisti prvotni. Kar nekaj časa že živim na tem velikem drevesu, precej dobro že letim in tudi dokaj visoko lahko grem. Tako vidim veliko stvari, tako se počasi približujem soncu in izpolnjujem sanje, ki so bile na prvotnem nižjem drevesu neuresničljive.

To veliko drevo različnim pticam pomeni različne stvari, nekatere pravijo, da je srhljivo, da je kot zapor, da je nevarno, in da imajo res slabe črve, tretje pravijo, da tu ne bi preživele, da se ne morejo drenjati s takšnim številom ptičkov v istem gnezdu. Meni to drevo predstavlja eno ključnih vej mojega življenja, vejo, s katere sem prvič samostojno poletela, s katere sem prvič in zadnjič naredila marsikaj in vejo, ki je samo še nekaj sapic stran od naslednjega drevesa z naslednjo ključno vejo. Mati ptica, upam, da ne boli preveč, ker je še eno gnezdo tako toplo kot tvoje!

Dijaški dom Bežigrad, hvala za prijetno gnezdenje!

